

1

ไร้การศึกษา?

เป็นครั้งที่เท่าไรณลิสาก็จำไม่ได้ที่ต้องมาได้ยินคนนิินทาเรื่องพื้นฐานการศึกษาของเธอ ทำงานในวงการบันเทิงมาสิบกว่าปี แต่เพราะเอาหูไปนาเอาตาไปไร่จึงทำให้ทนฟังเรื่องพวกนี้มาได้ตั้งนาน นั่นเป็นเหตุผลที่ทำให้เธอลงทุนไปเรียนภาษาอังกฤษแบบติวเข้ม แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าความรู้ของเธอจะเอาไปใช้พูดได้คล่องเหมือนกับดาราสาวลูกครึ่งที่กำลังให้สัมภาษณ์กับนักข่าวพร้อมกับเธอตอนนี้

“เจสซีตื่นเต้นมากเลยคะ เพราะเป็นบทที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเยอะมาก พี่ๆ ก็เลยบอกว่าเหมาะกับเจสซีมากกว่า อีกอย่างฟีลลิ่งเขาก็มีละครเยอะมาก คิวไม่ค่อยลงตัวอยู่แล้ว ไม่ได้มีปัญหาอะไรกันเลยคะ เนอะฟีลลิ่ง” เจสลีก็ว่า ดาราสาวลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่กำลังโด่งดังเทียบเทียมมามีของณลิสานั่นมายิ้มด้วยท่าทางเป็นมิตร

ณลิสาก็ทำได้แต่เพียงยิ้มรับ ไม่ใช่เพราะเธอพอใจกับคำตอบของอีกฝ่าย แต่เป็นเพราะมันเป็นอย่างเดียวกับที่เธอทำได้ต่างหาก

“ใช่คะ ลิซเองก็เหนื่อยมากเลย บทนี้นักเกินไปจริงๆ ค่ะ น้องเจสซียังมาขอคำปรึกษาเลยเวลาสงสัยเรื่องบท เรื่องที่สื่อกันว่าเรามีปัญหากันไม่จริงเลยคะ เนอะ มาจากไหนก็ไม่รู้” ณลิสานั่นไปพูดกับเจสลีก็ว่า ต่างคนต่างแอบกัดฟัน พยายามจะกดหลายสิ่งหลายอย่าง

ซึ่งเป็นนิสัยที่แท้จริงเอาไว้ข้างใน พวกเธอไม่เคยปะทะกันตรงๆ นอก
บทมาก่อน มีแต่เหน็บแนมกันไปมาด้วยภาษาที่สุภาพ แต่แอบไปด้วย
ยาพิษ

หลังจากเลิกให้สัมภาษณ์แล้วเจสซีที่กอดแขนของณลิสาวงกั
ปล่อยมือออก เธอหยิบเจลล้างมือขึ้นมาแล้วบีบมันออก ก่อนจะฉีกไป
ทัวมือต่อหน้าต่อตาณลิสาวง

“ช่วงนี้น้องไม่ค่อยสบายค่ะ คุณหมอบอกให้ระวังเชื้อโรค”

“ไม่สบายก็น่าจะพักผ่อนนะคะ ไม่ต้องทำงาน เกิดคนอื่นเขาติดเชื้อ
ไปด้วยก็จะลำบาก” ณลิสาวงพยายามข่มอารมณ์อย่างถึงที่สุด นิสัยเรื่อง
มากและอารมณ์ร้ายของเธอไม่ใช่ทุกคนที่จะรับรู้ได้ ทั้งเบื้องหลังและ
เบื้องหน้าเธอยังเป็นนางเอกแสนหวานน่าทะนุถนอม และมันจะเป็น
อย่างนั้นตลอดไปถ้าไม่สติแตกเพราะเจสซีก้า ดาราดาวรุ่งที่อายุน้อย
กว่า มีการศึกษา แถมยังพูดภาษาอังกฤษปรือ แยมบทที่ควรจะเป็น
ของเธอไป

“คนที่ควรพักคือพี่ลชนะคะ ลองไปหาคอร์สเรียนภาษาอังกฤษ
ดูนะคะ เป็นดาราสมัยนี้ไม่มีการศึกษาก็อยู่ลำบากค่ะ แต่อายุขนาดนี้
แล้วจะให้ไปเริ่มใหม่ก็เหนื่อยแะ เจสซีเข้าใจ”

สิ่งที่เจสซีก้าพูดทำเอาณลิสาวงน้ำตาไปทั้งแถบ คนที่พูดดูถูกคน
อื่นเป็นคนที่เหมาะสมจะอายุ แต่เธอกลับเป็นฝ่ายที่พูดอะไรไม่ออกเพราะ
เรื่องนี้เป็นปมด้อยอย่างเดียวของเธอ

“คุณลช สัมภาษณ์เสร็จหรือยังครับ” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากทาง
ด้านหลัง

คนพูดเป็นชายร่างสูงในชุดสูทสีดำเข้ารูปกับไบหน้หล่อ-
เหลาสมบุรณแบบ ไม่ว่าจะน้ำเสียงหรือท่าทางก็ดูสุภาพอ่อนโยน
เจสซีก้าเองก็ชอบมองเขาอยู่บ่อยครั้ง แต่เพราะอนาคินแทบจะไม่ได้
ออกงานที่ไหนเลย ทำให้โอกาสที่จะได้เห็นเขานั้นมีน้อยมาก น่า

เสียดายที่คนแบบนี้ดันมีเจ้าของแล้ว ไม่ใช่ณลิสา ดาราสาวสวยที่กลายเป็นตัวแม่ของวงการบันเทิง แต่เป็นน้องสาวทำทางเด๋อด๋าของเธอที่ชื่อ ‘วันจันทร์’ ต่างหาก ข่าวการคบหาของอนาคินกับวันจันทร์นั้นค่อนข้างทำให้ทุกคนตกใจพอสมควรเพราะใครๆ ต่างก็คิดว่าเขากับณลิสา น่าจะมีความสัมพันธ์พิเศษต่อกัน

“สวัสดิ์คะพี่คิน” เจสสิก้ายิ้มจนแก้มปริ

“ครับ” อนาคินตอบสั้นๆ ก่อนจะหันไปมองณลิสา หน้าที่ของเขาววันนี้คือการดูแลพี่สาวของแฟนให้กลับถึงบ้านโดยไม่คลั่งไปทำร้ายใครจนเป็นเรื่อง นึกถึงครั้งที่ถูกณลิสาทุบตีเพราะรู้ว่าเขาแอบคบหากับวันจันทร์แล้ว อนาคินก็ยังเสียวสันหลังอยู่จนทุกวันนี้

“คะ กลับกันเถอะ” ณลิสาหันไปพูดกับอนาคินก่อนจะเดินนำออกไปด้วยท่าทางคุกุ่นอยู่ภายใน เมื่อเธอเดินมาถึงรถตู้ของตนเอง น้ำหวาน ผู้จัดการส่วนตัวรีบกุลีกุจอเปิดประตูรถให้ หลังจากอนาคินกับณลิสาขึ้นไปบนรถแล้ว กระเป๋าสตางค์เงินตราแพงก็ถูกเหวี่ยงกระแทกเข้ากับประตูเฉียดใบหน้าของอนาคินไปเพียงนิดเดียว

“อีประสาท ด่าฉันโง่เธอ ไม่เรียนหนังสือเธอ” หญิงสาวกำหมัดแน่น เธอหันขวับไปมองชายหนุ่มข้างกายก็เห็นเขาหลบตาไปด้วยความหวาดกลัว

“นายนะ คิดว่าไง” เธอถามอนาคิน

“คือ...ผมไม่ได้มีความเห็นอะไรกับเรื่องนั้น มันเป็นพื้นที่ส่วนตัว”

“ดารานะไม่มีพื้นที่ส่วนตัว คิดว่าไงก็พูดออกมาเลย” หญิงสาวเม้มปากแน่น หลับตารอฟังความคิดเห็นของอนาคิน จะว่าไปคงมีแต่เธอคนเดียวที่หลังจากจบมัธยมปลายแล้วก็ไม่ได้เรียนต่อ เพราะต้องทำงานในวงการ หาเงินส่งให้ครอบครัว แต่เธอก็ไม่ได้คิดโทษพวกเขา เพราะตนเองเป็นคนเลือกที่จะเดินทางนี้เอง ทว่าหลังจากที่มีเงินแล้ว เธอก็คิดว่าการเรียนนั้นคงไม่จำเป็นกับงานของตนเองเท่าไร จึงวางเฉย

มาเรื่อยๆ จนถึงตอนที่ช่วงหลังบทนางเอกที่เธอได้รับนั้นต้องเป็นนักเรียนนอก ต้องพูดศัพท์ยากๆ เกี่ยวกับธุรกิจ เรื่องพวกนี้อาจจะท่องจำได้ แต่ไม่อาจพูดให้เป็นธรรมชาติได้

เธอไม่ได้รักที่จะเป็นนักแสดง...แต่มันเป็นอาชีพเดียวของเธอ

“ถ้าคุณลิซ่าไม่ได้คิดจะเป็นนักแสดงไปตลอดก็ควรต้องเรียน หรือหาทางของตัวเองให้เจอ” ชายหนุ่มว่า เขากลัวณลิซ่าก็จริง แต่ไม่กลัวที่จะพูดความจริง วันจันทร์กับพี่สาวแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ถ้าเป็นเรื่องการค้นพบตัวเอง แฟนสาวของเขาเก่งในเรื่องนั้นมาก อีกฝ่ายรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร และต้องทำอะไรถึงจะไปให้ถึงฝัน แต่กับณลิซ่าที่ดูเหมือนจะเป็นคนเด็ดเดี่ยวมั่นใจในตัวเอง แท้จริงแล้วกลับเป็นคนที่กลัวการเปลี่ยนแปลง ไม่กล้าออกจากพื้นที่ของตัวเอง

ณลิซ่าเจียบไปพักหนึ่ง เธอคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาลึกลับแล้ว ตอนนี้น้องสาวของเธอมีคนดูแล พ่อแม่ก็อยู่นอยอย่างสุขสบายที่ต่างจังหวัด เงินทองที่หามา ก็แทบใช้ไม่หมดแล้ว

“คุณว่าอายุขนาดฉันยังไปเรียนได้ไหม” เธอถามขึ้น

“อายุเท่าไรก็เรียนได้ทั้งนั้น แต่ว่าคุณจะมีเวลาหรือเปล่า”

“ตอนนี้ฉันว่างงานมากกว่าที่คุณคิด”

“ฉันก็เรียนต่อเลย ช่วงเวลาที่คุณทำหายไป ลองหาความสุขกับมันดู” ชายหนุ่มพูดเสียงเรียบ คล้ายกับเขาเป็นบิดาของเธอกับวันจันทร์ แม้เธอจะเคยแปลงร่างเป็นนางยักษ์หุบตีเขาก็ตาม ถึงจะกลัวหญิงสาวตรงหน้าและไม่อยากเกี่ยวข้องกับแค้ไหน แต่นาकिनก็ยังคงให้คำตอบที่ชัดเจนทุกครั้งที่ยกฝ่ายมีคำถาม

ส่วนณลิซ่าก็คิดว่าเธอคงฝากวันจันทร์ไว้กับผู้ชายแบบนี้ได้อย่างหมดห่วง

เรื่องเรียนก็ค่อยๆ คิดไปแล้วกัน

ณลิสาได้รับโทรศัพท์จากน้องสาวที่ตอนนี้อยู่ต่างประเทศตั้งแต่ตอนเช้ามีด แม้ว่าจะจ้วเจีย แต่เพราะไม่ได้คุยกันนาน เธอจึงพยายามตั้งสติฟังที่วันจันทร์พูด

“ฟลีชจะเรียนต่อหรือ!!” เสียงใส่ร้องดังจนเธอต้องเอาโทรศัพท์มือถือนอกจากหู ก่อนหน้าวันนี้วันจันทร์เคยพูดกับเธอหลายครั้งเรื่องเรียนต่อ แต่เพราะตอนนั้นเธอกเกินกว่าที่จะปล่อยให้งานไหนหลุดมือ จึงได้แต่ปล่อยเวลาให้ผ่านไปเรื่อย ๆ จนถึงตอนนี้

“แกกับแฟนแกนี่มีจิตเชื่อมกันหรือไง ทำไมไม่รู้เรื่องเร็วขนาดนี้”

“พี่คิดเขาก็คือเป็นห่วงฟลีชเหมือนกันนะ เราเลยปรึกษากันกันว่า ฟลีชควรจะเรียนต่อที่ไหน”

“แกไม่ต้องห่วงวุ่นวายขนาดนั้นหรอก ฉันจะค่อย ๆ คิด”

“ค่อย ๆ คิดไม่ได้นะ ฟลีชอายุจะสามสิบแล้ว ถ้าเรียนช้ากว่านี้ ก็คงยังเรียนจบช้าไปเกินใหญ่ วันที่รับปริญญา ก็จะหน้าแก่กว่านี้อีก พี่ลิสจะยอมให้เป็นแบบนั้นหรือ” สิ่งที่วันจันทร์พูดทำให้เธอหน้ากระตุกเป็นระยะ คำว่า ‘หน้าแก่’ เป็นคำพูดที่บ้านทอนจิตใจของเธอเป็นอย่างมาก

“นี่แกไม่ได้ตั้งใจจะหลอกตาฉันใช่ไหมเนี่ยวันจันทร์”

“เปล่าละ หนูเป็นห่วงฟลีช พอรู้ว่าฟลีชอยากเรียนต่อ หนูก็ตัดสินใจว่าจะเป็นคนส่งฟลีชเรียนเอง”

“ฮะ! แกเนี่ยละ”

“ใช่ หนูจะส่งฟลีชไปเรียนต่างประเทศ”

“แกมีเงินมากขนาดนั้นเลยหรือ”

“มีสิคะ ถ้าไรที่ร้านก็เยอะ ที่มาเรียนนี่พี่คินก็ออกเงินให้”

ฟังน้องสาวพูดแล้วณลิสาก็นึกได้ วันจันทร์เรียนอยู่ที่ฝรั่งเศส ด้วยเงินทั้งหมดของอานาคินที่เธอสั่งให้เขารับผิดชอบซื้อหาตลอด น้องสาวเธอ แต่วันจันทร์ไม่ใช่พวกที่จะยอมรับเงินจากแฟนหนุ่มง่าย ๆ

ทุกครั้งที่น้องสาวเธอเอาเงินของตัวเองออกมาใช้ อนาคตก็จะเอาเงินเดิมเข้าไปในบัญชีเท่าจำนวนที่แฟนสาวใช้ไปเสมอ

แบบนี้ก็เท่ากับว่าที่น้องเขยของเธอเป็นคนออกค่าใช้จ่ายอยู่ดี นานวันเข้าวันจันทร์ก็เลิกล้มความคิดที่จะเกรงใจแฟนหนุ่ม เพราะอย่างไรก็ฝ่ายที่รักษาคำพูดอย่างเคร่งครัด

“ถ้าแถมเงินเหลือขนาดนั้นก็เก็บไว้แต่งงานเถอะ แะเงินเรียนมหาวิทยาลัย ฉันมีปัญญาจ่ายหรือกว่า ว่าแต่เรื่องแต่งงานนะ ถ้าว่าที่เจ้าบ่าวมันลีลาบอกฉันเลยนะ จะไปจัดการเอง” ณลิสาวา

“คนที่ลีลานั้นจะเป็นหนูมากกว่า ช่างเรื่องแต่งงานเถอะคะ เอาเรื่องเรียนของพี่ลิกก่อน จะไปเรียนต่อจริงๆ ไช้ไหมคะ”

“อืม”

“ฉันหนูช่วยจัดการหาที่เรียนให้เลยนะ”

“ตามใจ หมดเรื่องแล้วไช้ไหม ฉันจะนอนต่อ”

“จำหมดแล้ว” วันจันทร์ว่าก่อนจะวางสายไป

ณลิสานั่งถอนหายใจอยู่สองสามที่ถึงค่อยๆ เอนกายลงบนที่นอนเหมือนเดิม

ณลิสาดิ้นขึ้นมามีอีกทีตอนสายของอีกวัน เธอคิดว่าจะหาบทสัมภาษณ์ของเมื่อวานดูเสียหน่อย แต่พอเลื่อนดูความคิดเห็นด้านล่างแล้วก็ทำเอาหญิงสาวต้องปิดตาเพื่อข่มความโมโห

ดีแล้วที่เอาเจสซีแทน ได้ยินนางพูดภาษาอังกฤษแล้วก็เพลีย

นางไม่ชอบออกรายการที่วันะ กลัวว่าคนจะรู้ว่าไม่รู้เรื่องอะไรเลย โดยเฉพาะรายการที่ต้องใช้ความรู้ ก็จบแค่ ม. 6 อ่ะเนอะ

รู้แล้วว่าทำไมพี่คืนไปเลือน้องสาวแทน พี่สาวสวยแต่โง่ วงในว่าชีวันอีกต่างหาก

จริง...นิสัยไม่ดี เพื่อนที่เป็นช่างแต่งหน้าบอกว่าเรื่องมาก ค่ำ

ผู้จัดการจรรยาให้ ก่อนคนนี้ไม่มีใครทนนางได้ นอกจากน้องสาวของนาง

ณลิสารู้สึกหน้าร้อนผ่าวไปหมด เธอหิบบิโตร์ศพที่ขึ้นมาแล้วโทรหาผู้จัดการของตัวเองทันที

สมพงษ์รับสายด้วยน้ำเสียงที่เหนื่อยอ่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไร ถ้าเป็นสายที่มาจากณลิสแล้วมักจะทำให้เขายุ่งวุ่นวายเสมอ

“พี่หนู ลิซจะฟ้องคนที่ด่าลิซทุกคน” ณลิสเอาชิ้นทันทีที่อีกฝ่ายรับสาย

“เดี๋ยว ใจเย็นๆ นะน้องลิซ เรื่องอะไรกัน”

“มีคนด่าลิซในเน็ต บอกว่าโง่ภาษาอังกฤษ จบแค่ ม. 6”

“หายใจเข้าลึกๆ ค่ะ ไปปฏิบัติธรรมให้ใจสงบดีไหม ช่วงนี้น้องลิซไม่ค่อยมีงาน เดี่ยวเขาก็ลืมๆ กันไปเอง กลับมาอีกครั้งก็เลือกบทบึ้งๆ เอาฝีมือไปฟาดเลยล่ะลูก ไม่ต้องไปไล่ฟ้องหรอก เยอะเกิน พี่เก็บไม่ไหว” สมพงษ์ว่า

ใช้ว่าณลิสจะฟังเขาเสมอไป ยิ่งช่วงนี้วันจันทร์ไปเรียนต่างประเทศ คนที่โดนผลกระทบจากอารมณ์ของณลิสมีแต่เขากับน้ำหวานที่ต้องไปพบจิตแพทย์สัปดาห์ละครั้ง

“ลิซไม่ไปปฏิบัติธรรมหรอกค่ะ ลิซจะไปเรียนต่อ” ณลิสว่า

“ฮะ! ว่าอะไรนะ” ปลายสายเสียงดัง

“ลิซจะไปเรียนต่อ รอดูเถอะ แค่ใบปริญญากับเรียนภาษาอังกฤษ เรื่องแค่นี้ถ้าจะจริงๆ ทำไม่ทำได้” หญิงสาวมึนปากแน่นด้วยความเคียดแค้น ในเมื่อข้อใจกับวุฒิการศึกษาของเธอ เธอก็จะไปเรียนต่างประเทศอย่างที่วันจันทร์บอก แล้วจะเอาใบปริญญากลับมาตบปากพวกปากเสียทุกคนที่ว่าเธอ

“ลิซเดี๋ยวก่อน!”

“ไม่ต้องรับงานอะไรเลยล่ะสิปี แคนี่นะค่ะ” พุดจบหญิงสาวก็

กตัตตสย ปีนี้เธออายุสี่สิบเก้าแล้ว การกลับไปเรียนมหาวิทยาลัยไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับคนวัยอย่างเธอ แต่ถ้าเป็นต่างประเทศก็คงไม่รู้สึกละเปลี่ยนแปลงมาก

ภาษาอังกฤษของณลิสาไม่ได้แย่เกินเยียวยา แค่ขาดความมั่นใจในการใช้ ประกอบกับชีวิตประจำวันของเธอไม่ได้เกี่ยวพันกับภาษาอังกฤษเท่าไร ก่อนหน้านี้เธอก็ไปลงเรียนคอร์สพิเศษเพื่อที่จะเอามาใช้ในละคร แต่ก็ยังไม่วายเป็นดั่งที่หวัง เพราะฉะนั้นเธอจะใช้เวลาในช่วงนี้เพื่อเตรียมตัว หากพร้อมเมื่อใดก็จะไปทันที

กวินทร์ถอนหายใจเป็นครั้งที่สี่สิบ อุตส่าห์ตั้งใจวันจันทร์
โท. หา เขาคิดจะฝากอีกฝ่ายชื่อของเสียหน่อย แต่กลายเป็นว่าถูกฝากเสียเอง

“เอาตามนี้แล้วกันนะกาย เราฝากจัดการเรื่องให้ด้วย อยากได้อะไรเดี๋ยวซื้อไปฝาก”

“เอาสาวฝรั่งเศเด็ดๆ สักคนได้ไหมล่ะ”

“มีตั้งหลายคน เดี่ยวพาไปให้เลือกเลย”

“ปฏิเสธไม่ได้อยู่แล้วนี่ จะเอาไงก็เอา เดี่ยวเรื่องพีลิสเราจัดการให้” พุดจบแล้วเขาก็กตวางสาย เมื่อได้ยินเสียงอนาคินหัวเราะเบาๆ ก็อดที่จะบ่นปากด้วยความมั่นใจไม่ได้ แฟนตัวเองก็มี ทำไมต้องมาใช้เขาด้วยล่ะ

“นายอยู่อเมริกานานกว่าพี ที่ไหนดีหรือไม่ดีน่าจะรู้” อนาคินว่า

“โอ คุณอนาคิน ผมอยู่แถวบ้าน ไม่ได้ตะลอนทั่วอเมริกาหรอกครับ จะรู้ได้ยังไง”

“แล้วมีที่ดีๆ ที่ควรส่งคุณลิซาไปเรียนไหมล่ะ”

“แต่ว่า...จะให้ไปอยู่กับแม่เราก็ไม่ค่อยดี ถ้าเกิดคุณแม่ทนไม่ไหวขึ้นมาอาจจะไม่ยอมให้พี่ชายผมแต่งงาน” ชายหนุ่มถอนหายใจ

ความจริงคือเขาไม่อยากรหาเรื่องปวดหัวให้มารดาต่างหาก แล้วแบบนี้
จะส่งณิลสาไปที่ไหนดี

“ปีที่แล้วได้ยินคุณแม่บอกว่าน้านวลย้ายไปอยู่อะแลสกา ตอนนี
กำลังหาคนช่วยเหลือเด็ก” อนาคตินพูดขึ้นมาลอยๆ เหมือนพยายามจะ
สื่ออะไรบางอย่าง

ในขณะที่กวินทร์เริ่มได้กลิ่นไม่ดี พี่ชายของเขาเป็นหนุ่มน่ารัก
ใจดีแต่แปลก ถึงตอนนี้ทำไมเขาจะไม่รู้ว่าอนาคตินร้ายแค่ไหน

“อ้อ เหมือนจะได้ยินแม่เล่าว่าอยู่แอ่งเคอเรจ¹ ก็ใช้ได้นะ แสงสี
ไม่เยอะถ้าเทียบกับแถวบ้านเรา แต่ว่ามันจะเข้ากันใหม่กับสาวสวย
ชาวีน ดูแว่กว้างเกินไปหรือเปล่า”

ในขณะที่กวินทร์กำลังตั้งคำถามกับตัวเอง อนาคตินก็เอามือวาง
ไว้บนไหล่ของน้องชายอย่างให้กำลังใจ เรื่องเหมาะสมหรือเปล่านั้นไม่
ควรต้องถาม แต่เพราะวันจันทร์ยืนยันจะเป็นคนจ่ายเงินส่งพี่สาวเรียน
และณิลสาเองก็บอกว่าขอเป็นมหาวิทยาลัยที่ราคาไม่แพง ที่อะแลสกา
ก็น่าจะตอบโจทย์

ที่พัคฟรี มีงานเลี้ยงเด็ก ต่อให้กรีดดั่งลั่นแค่ไหนก็ไม่มีใครเอาใจ
อีกต่อไปแล้ว

“นายลองติดต่อน้านวลดู อาจจะช่วยให้ตัดสินใจได้ง่ายขึ้น”
อนาคตินพูดจบก็อุ้มเจ้าซิลลา แมวแสนรักของเขาพาเดินขึ้นบันไดไปชั้น
บน

กวินทร์ส่ายหน้า สรุปรทั้งวันจันทร์และอนาคตินก็โยนเรื่องมาให้
เขาจัดการ ทั้งที่เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับณิลสาสักหน่อย แต่ถึงอย่างนั้น
วันต่อมาเขาก็ติดต่อไปหาน้านวล ญาติฝั่งมารดาที่ย้ายไปอยู่อะแลสกา

¹ แอ่งเคอเรจ คือเมืองที่ใหญ่ที่สุดและมีประชากรมากที่สุดในมลรัฐอะแลสกา
สหรัฐอเมริกา

ก็ได้รับความว่าทางนั้นคือกติใจที่ได้ยินว่ามีคนสนใจจะไปเรียนต่อที่นั่น
น่านวลชื่อจริงว่าศรีนวล แต่งงานกับชาวอเมริกันชื่อว่าเดวิด ซึ่งก็มีศักดิ์
เป็นน้ำเซยของเขา มีลูกสาววัยสิบหกปีชื่อเอวา และลูกชายอายุ
สิบขวบชื่อแอนดี้ ในระหว่างที่กำลังคุยโทรศัพท์ผู้เป็นน้ำก็ถามเขา
หลายอย่างเรื่องของณลิส

“แล้วเขารักเด็กไหม มีความอดทนหรือเปล่า ใจเย็นใช่ไหม แอน-
ดี้มันซนมากเลย ถ้าไม่ใช่คนมีความอดทน ใจเย็น รักเด็ก ต้องบีบค
มันแน่” ศรีนวลถามรวๆ

“อ้อ พี่เขารักเด็กครับ ใจดี ใจเย็น น่านวลไม่ต้องห่วง”

“อย่างนี้ก็ไม่มีปัญหา เดี่ยวน้ำช่วยถามที่มหาวิทยาลัยเรื่อง
เงื่อนไขการสมัครเรียนนะ” ศรีนวลว่าก่อนจะคุยกับหลานชายต่อ
สักพักเพื่อถามสารทุกข์สุกดิบ

หลังจากคุยกันเสร็จก็วางสาย กวินทร์จึงส่งข้อความไปบอก
วันจันทร์ว่าจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

2

แองเคอเรจ คือที่ไหน?

ศรินวลส่งเรื่องเกี่ยวกับการสมัครเรียนมาให้เร็วกว่าที่คิด มีเอกสารหลายอย่างต้องแปล และสิ่งสำคัญที่สุดคือคะแนนสอบภาษาอังกฤษ แต่เนื่องจากเรื่องนี้ต้องใช้เวลาน้ำของกวินทร์จึงเสนอว่าจะให้ณลิสาไปเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมสอบวัดระดับภาษาที่นั่นเลยสักหกเดือนก่อนที่จะยื่นหลักฐานการสมัคร ซึ่งน่าจะพอดีกับเวลาที่มหาวิทยาลัยเปิดเรียน

น้ำหวาน ผู้จัดการส่วนตัวของณลิสาหัวหมุนไปหมดกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น เธอรู้ตัวว่ากำลังจะตกงาน แต่ยังไม่มีเวลาได้ทำใจร้องไห้เก็บเสื้อผ้ากลับบ้านนอก ดาราสาวก็มาบอกว่า

“น้ำหวาน ช่วงที่ฉันไม่อยู่ เธอไปทำงานที่ร้านของวันจันทร์แล้วกัน แต่ถ้ามีงานอื่นที่อยากทำก็ไม่ว่ากัน แล้วแต่เธอตัดสินใจ” หญิงสาวว่า เห็นแก่ที่ผู้จัดการคนนี้เป็นคนที่สองรองจากวันจันทร์ที่ทนความเอาแต่ใจของเธอได้นานขนาดนี้ ตอนแรกเธอคิดว่าจะฝากน้ำหวานไว้กับอนาคิน แต่พูดก็พูดเถอะ คนที่รับละครแค่สองปีหนึ่งเรื่องแบบนี้ อีกไม่นานก็ต้องอำลาวงการแน่ ทุกวันนี้ชายหนุ่มเหมือนทำงานไปวันๆ เพื่อรอน้องสาวของเธอกลับมาแต่งงานด้วย

“ขอบคุณมากนะคะคุณลิซ” น้ำหวานน้ำตาคลอ

“อย่ามาร้องนะ รับผิดชอบให้เรียบร้อย ถ้าเอาเสื้อผ้าของฉันไป ไม่ครบจะบินกลับมาด่าจริง” น้ำเสียงของณลิสาเปลี่ยนกะทันหันจน น้ำหวานลนลานรีบหยิบทุกอย่างโยนลงไปในกระเป๋าเดินทางใบใหญ่

ณลิสากำลังส่องกระจกมองใบหน้าที่สวยสะดุดตาของตนเอง เธอไม่ได้หลงตัวเองเกินจริงไปเลย แต่ใช่ว่าจะชอบที่เกิดมาหน้าตาดี สิ่งเดียวที่เธอชอบคือการที่หน้าตาแบบนี้ใช้หาเงินได้เยอะ เพราะฉะนั้น เมื่อต้องการจะทำงานในวงการต่อไปเรื่อยๆ จึงทำให้เธอต้องทำทุกอย่างให้ตัวเองสวยอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าจะกิน นั่ง เดิน หรือออกไปซื้อของข้างนอก ทุกอย่างเป็นภาพลักษณ์ที่ต้องรักษา

แต่หากต้องไปอยู่ในสถานที่ที่ไม่มีใครรู้จัก...เปลี่ยนหน่อยก็คงไม่เลว

“น้ำหวาน เอาเสื้อผ้าเดิมออกให้หมดเลย ฉันจะไปซื้อใหม่” หญิงสาวสั่งก่อนจะคว้ากระเป๋าสะพายแล้วเดินออกจากห้องไปทันที รวดเร็วจนน้ำหวานวิ่งตามไม่ทัน ทุกครั้งที่ไปทำงานณลิสาจะเป็นคน ขับรถเอง โดยมีน้ำหวานติดรถไปด้วย เวลาออกไปซื้อของก็เช่นกัน เมื่อ ขับรถมาถึงห้างสรรพสินค้าหรูแห่งหนึ่ง หญิงสาวก็เดินเข้าไปหยิบ เสื้อผ้าที่แขวนอยู่บนราวแล้วดูป้ายราคา

“อะไรกัน ทำไมแพงขนาดนี้” ดาราสาวย่นคิ้วหาهاกัน ก็แค่ เสื้อสูดตัวใหญ่ไม่มีดีไซเนอร์อะไรแปลกตาเลย

“ยี่ห้อเนี่ยมันก็ราคานี้แหละคะคุณลิซ มันก็ถูกกว่าเสื้อผ้าที่คุณลิซ ใส่ละ” น้ำหวานออกความคิดเห็น

“เสื้อผ้าที่ฉันใส่ละเอาไว้ออกงานทั้งนั้น ใส่ชาก็โดนด่า ใส่ถูกไป ก็โดนด่า ฉันก็เลยต้องซื้อแพง แต่ใส่ไปเรียน แพงขนาดนี้ ฉันแก้ผ้า ไปก็ได้มั้ง” หญิงสาวพูดอย่างไม่สบอารมณ์ เธอไม่ใช่คนใช้เงินเปลือง กับเรื่องของใช้ส่วนตัวหากไม่จำเป็น แต่ถ้าให้พ่อแม่กับน้องสาวละก็ เท่าไรเท่ากัน

“ฉันก็ไปหาซื้อที่อื่นแล้วกัน ในห้างน่าจะแพงหมด” วนิดาพูดเสียงดังก่อนจะเดินออกจากร้าน ในขณะที่พนักงานในร้านกำลังจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาขอถ่ายรูป ดาราสาวกับผู้ช่วยของเธอก็เดินหายลับไปแล้ว

หญิงสาวออกมาซื้อเสื้อผ้าข้างนอกห้างก็พบว่าราคาถูกกว่าข้างในมาก ดังนั้นเธอก็เลยซื้อมาเยอะพอสมควร โดยส่วนใหญ่จะเป็นเสื้อผ้าฤดูหนาวและของใช้ที่จำเป็นนิดหน่อย น้ำหวานที่ถือของพะรุพงษ์วิ่งเดินหอบแฮก เมื่อเห็นว่าผู้จัดการถือไม่ไหวแล้ววนิดาจึงหยุดซื้อของเพิ่ม

“นี่ถ้าเป็นวันจันทร์นะ ฉันซื้อได้เยอะกว่านี้อีก” หญิงสาวบ่นไม่มีใครทำอะไรถูกใจได้เท่ากับน้องสาวของเธออีกแล้ว

“โอ้คุณลิขิ หวานไม่อึดเท่าคุณวันจันทร์หรอกค่ะ”

“นี่ดำฉันว่าใช้งานเธอเยอะเธอ”

“เปล้า!”

วนิดาแหม้มปากเข้าหากัน เธอรู้ตัวว่าต้องใจเย็นและเอาแต่ใจน้อยกว่านี้ เพราะต่อไปคงไม่มีใครมาเอาอกเอาใจเธอแบบนี้อีกแล้ว แต่ทำอย่างไรได้ ความเอาแต่ใจกับมนุษยสัมพันธ์แย้มมันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตไปแล้ว แม้แต่ตัวเธอเองยังคิดว่าชาตินี้คงแก้ไขนิสัยตัวเองไม่ได้ จากนั้นไปคงต้องอยู่คนเดียวไปตลอดชีวิต เพราะผู้ชายในอุดมคตินั้นไม่มีจริง ดูอย่างอนาคินสิ...

พูดถึงเรื่องนี้แล้ววนิดาก็อยากจะตบหน้าตัวเองแรงๆ ลึกๆ เพราะเมื่อก่อนเธอแอบหลงใหลได้ปลื้มอนาคิน พอรู้ว่าเขากลายเป็นคนหัวงูที่หลอกล่อน้องสาวของเธอให้ติดกับแล้วก็โมโห เธอไม่ชอบพวกเพลย์บอยซี้เก็กที่คิดว่าตัวเองโดดเด่นเหนือคนอื่น จึงคิดว่าคนที่ดูนิสัยดีและอบอุ่นอย่างอนาคินจะแตกต่างจากคนพวกนั้น สรุปก็กลายเป็นเสียช่อนเล็บ ใช้ความเจ้าเล่ห์และร้ายกาจแย่งน้องสาวของเธอไปครอง

ได้

พอกันทีเรื่องผู้ชาย!! เธอจะตั้งใจเรียนแล้วคว้าใบปริญญาเอามาตอบแทนทุกคน

กวินทร์นัดณิสามาที่ร้านของวันจันทร์เพื่อจะอธิบายรายละเอียดการสมัครเรียนให้ดาราสาวฟัง หญิงสาวฟังรู้เรื่องแค่่ว่าเธอจะต้องไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในมลรัฐอะแลสกา แค่นี้ฟังชื่อก็หนาวแล้ว

“นี่คือเรียกว่าค่าเทอมถูกแล้วใช่ไหมเนี่ย” ณิสิตาตาโตเมื่อเห็นว่าจำนวนเงินที่ต้องจ่ายต่อปีเป็นเงินเท่าไร ถึงน้องสาวของเธอจะออกตัวว่าจะจ่ายให้ แต่นั่นมันมากเกินไป

“ก็ปกติแหละครับ แต่ถ้ามีที่พักฟรีก็ทุนค่าใช้จ่ายกินอยู่ไปเยอะสรุปก็ถูกกว่าไปอยู่ที่อื่น” กวินทร์ว่า ในขณะที่ณิสิตายังคงทำสีหน้าครุ่นคิด ตอนแรกเขาคิดว่าเธอจะไม่ใส่ใจเรื่องพวกนี้เสียอีก คนที่ทำงานในวงการบันเทิงมานานแบบเธอ และซื้อคอนโดเล็กๆ อยู่แค่ห้องเดียวไม่ได้ทำธุรกิจอะไรนอกจากเปิดร้านให้น้องสาว ก็น่าจะมีเงินเก็บอยู่ไม่น้อย หรือเธอกลัวว่าวันจันทร์จะหมดตัวเพราะต้องส่งพี่สาวเรียนกันล่ะ

“ช่างเถอะ เอาที่นี้แหละ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายเท่าไรกับบอก ฉันจะจ่ายเอง” ณิสิตาว่า

“อ้อ แต่ว่าวันจันทร์...”

“เดี๋ยวคุยเอง บอกไปตามนี้แหละ”

“โอเค ถ้ามีเรื่องสงสัยอะไรก็โทร. มาถามผมได้ ตอนนี่ก็ไม่มีอะไรแล้ว เหลือของตัวเครื่องบิน ขอวีซ่า เดี่ยวจะมีคนช่วยทำเรื่องพวกนี้ให้ ฟลิชท์ก็เตรียมตัวให้ดี เรื่องเสื้อผ้า ของใช้แล้ว...” กวินทร์ต้องเงยกลางคันเมื่อเห็นว่าคนฟังเอาโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นเสียแล้ว พุดตาม

ตรงเขาไม่ค่อยชอบคนแบบณลิสาท่าไรนัก ถึงแม้ว่าวันจันทร์จะ
สาธยายว่าพี่สาวของตัวเองดีอย่างไร แต่เท่าที่เขาเห็นเธอก็เป็นแค่คน
เอาแต่ใจที่ไม่เคยเห็นหัวใคร ดูอย่างตอนนี้นี่สิ เขาอุตส่าห์อธิบาย แต่
เจ้าตัวกลับไม่สนใจ ข่าวลือของคนวงในถือเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกินจริงไป
เลย แต่เพราะคนตรงหน้าทำหน้าที่ของตัวเองได้ดีจึงทำให้เธอทำงาน
อยู่ในวงการนี้ได้นานขนาดนี้ ทว่าถ้าพูดถึงนิสัยส่วนตัว เขาก็ต้อง
ส่ายหน้าเหมือนกัน

ดูสิ...ขอบคุณสักคำก็ไม่มี

“ฉันเดี๋ยวผมกลับก่อนแล้วกันนะครับ” ชายหนุ่มว่า แต่อีกฝ่าย
ก็ทำแค่พยักหน้าเบาๆ เขาเดินไปที่เคาน์เตอร์เพื่อที่จะจ่ายเงิน แต่
พนักงานกลับบอกว่าณลิสาย้ายไปแล้ว ช้ายังซื้อเค้กไว้ บอกกับ
พนักงานว่าให้เขาเอากลับไปด้วย กวินทร์หันไปมองหญิงสาวที่นั่งอยู่
บนเก้าอี้ด้วยความข้องใจ สักพักเธอก็ลุกขึ้นเดินมาทางเขาแล้วพูดเบาๆ
ว่า

“ฉันเลี้ยง ในโอกาสที่นายช่วยเป็นธุระให้” จากนั้นเธอก็เดินออก
ไปเลย

จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้พูดว่า ‘ขอบคุณ’

กวินทร์เลิกคิดมากแล้วถือขนมเค้กกลับบ้าน เขาคิดว่าจะเอา
หน้ากับอนาคินเสียหน่อยว่าอุดหนุนร้านของวันจันทร์หมดเงินไปหลาย
บาท

ณลิสากลับมาหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ที่จะต้องไปเรียน
อย่างตั้งอกตั้งใจ ถ้าดูจากเอกสารที่กวินทร์ให้มาแล้วเธอต้องไปเรียน
ที่เมืองที่ชื่อว่า ‘แองเคอเรจ’ พอดูรูปสถานที่แล้วก็รู้สึกกลัวขึ้นมา เธอ
ไม่เคยไปอยู่ที่ห่างไกลโดยไม่มีคนใกล้ชิดอยู่ด้วย ถ้าไปแล้วจะเป็น
อย่างไร จะคุยกับใครได้ไหม

ไม่สิ! คนอย่างณลิสายากทำอะไรให้สำเร็จสักอย่างไม่ใช่เรื่องยากเกินความสามารถ ต่อให้เป็นที่เกลียดชังของคนทั้งโลก แต่เธอก็จะเรียนให้จบให้ได้

เธอเลิกค้นหาข้อมูลแล้วไปเปลี่ยนชุดเพื่อที่จะเล่นโยคะสักหนึ่งชั่วโมง เนื่องจากช่วงนี้ไม่ได้รับงาน เลยทำให้เธอมีเวลาดูแลตัวเองอย่างเต็มที่ ก่อนที่จะไปเรียนต่อ เธอก็มีแผนจะไปอยู่กับพ่อแม่ที่เชียงรายสักสองสัปดาห์ เมื่อเตรียมตัวเตรียมใจพร้อมแล้ว ต่อให้หนทางข้างหน้าเป็นอย่างไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องน่ากลัว

ขณะที่กำลังเล่นโยคะอยู่นั้นก็มีเสียงเคาะประตูดังขึ้นมารัวๆ หญิงสาวถอนหายใจอย่างอารมณ์เสีย คนที่กล้าเคาะประตูแบบนี้มีแต่สมพงษ์คนเดียวเท่านั้น เขาคงรู้ว่าเธออยู่ในห้องถึงไม่เปิดประตูเข้ามาทั้งที่มีศิษย์การดอยู่แล้ว

“พี่หมูมีอะไรคะ” ทันทีที่ณลิสาเปิดประตูก็เห็นผู้จัดการของเธอยืนอยู่หน้าห้องด้วยสีหน้าเป็นเดือดเป็นร้อน

“น้องลิซจะไปเรียนต่อจริงๆ เหรอ”

“ค่ะ”

“แต่ถ้าหายไปนานขนาดนั้นจะกลับมาทำงานยากนะ คิดดีแล้วเหรอ” ตอนที่คุยโทรศัพท์กัน สมพงษ์ไม่คิดว่าณลิสาจะจริงจังกับเรื่องไปเรียนต่อ แต่รู้จากน้ำหวานว่าอีกฝ่ายไปซื้อเสื้อผ้าเตรียมจัดกระเป๋าแล้ว ทั้งยังฝากน้ำหวานให้ไปทำงานที่ร้านของวันจันทร์อีก

ณลิสาเอาจริง!!

“คิดดีแล้วค่ะ ปรีกษาวันจันทร์แล้วด้วย นี่กายก็ช่วยเตรียมทุกอย่างให้แล้ว”

“แล้วพี่ล่ะน้องลิซ”

“ยังมีน้องๆ คนอื่นให้พี่หมูดูแลอยู่ค่ะ ลิซเองก็ทำงานมาหลายปีแล้ว ไปกะทันหันแบบนี้ก็ต้องขอโทษพี่หมูด้วย แต่ถึงลิซอยู่ไปก็ไม่

อะไรดีขึ้นหรือคะ สภาพจิตใจของลิซไม่พร้อมที่จะทำงาน” เธอ
หมายความว่านั่นจริงๆ การที่โดนดูถูกรื่องการศึกษามานานทำให้
เธออดอันจนไม่อยากจะทำงานต่อ อีกทั้งตอนนี้พ่อแม่และน้องสาวก็
สบายแล้ว เธอไม่ต้องโหมทำงานเหมือนแต่ก่อน บางทีสี่ปีหลังจากที่
เรียนจบอาจจะไม่มีใครจ้างงานเธอเลยก็ได้ ข้อนั้นเป็นสิ่งที่เธอเตรียม
รับสภาพเอาไว้อยู่แล้ว

‘ถ้าคุณลิซไม่ได้คิดจะเป็นนักแสดงไปตลอดก็ควรต้องเรียน หรือ
หาทางของตัวเองให้เจอ’

คำพูดของอนาคินวนเวียนอยู่ในหัวของเธอ ถึงเวลาต้องทำเพื่อ
ตัวเองบ้างแล้ว ไม่ว่าสมพงษ์จะพูดอย่างไร เธอก็จะไม่เปลี่ยนใจแน่

“น้องลิซไม่คิดว่าจะกลับมาทำงานแล้วหรือเปล่าคะ” สมพงษ์
เน้นปากแน่น ที่เขามีวันนี้ได้ก็เป็นเพราะณลิสลา แม้ตอนที่โด่งดัง แต่
เธอก็ไม่เคยคิดจะทิ้งเขา ส่วนตัวเขาเองก็ไม่คิดว่าจะมีวันที่ต้องแยก
ทางกับอีกฝ่าย ถึงหญิงสาวจะนำราคาญและเรื่องมาขนาบหนีกก็ตาม

“เอาเป็นว่าถ้าลิซเรียนจบแล้วค่อยว่ากันนะคะ” อนาคิตจะเป็น
ยังไง เธอก็ไม่อาจรู้ล่วงหน้า บางทีเรียนจบมาแล้วเธออาจจะแค่มาออก
รายการให้สัมภาษณ์สักรายการหนึ่ง แล้วตอกกลับพวกที่ว่าเธอชุด
ใหญ่ จากนั้นก็หายตัวไปเลยก็ได้ หรือเธออาจจะมีกำลังใจในการ
ทำงานมากขึ้น และค้นพบว่าอาชีพนักแสดงเป็นเส้นทางของเธอจริงๆ

เมื่อเห็นว่าณลิสลาเย็นย่นหนักแน่นว่าจะไปแล้ว สมพงษ์ก็ไม่คิด
รังแกหญิงสาวเอาไว้ ทำงานด้วยกันมาหลายปี เขารู้ว่าเธอเป็นคนพูด
คำไหนคำนั้น ในเมื่ออีกฝ่ายตัดสินใจแล้ว เขาก็ได้แต่ยอมรับ

“น้องลิซ” สมพงษ์เผลอเข้าไปกอดดาราสาวดูใจของเขา

“พี่หนูทำอะไรเนี่ย ลิซออกกำลังกายอยู่นะ เหนื่อยท้อมเลย”

“น้องลิซที่แสนจะเรื่องมากของพี่ ถ้าหนูไปแล้วพี่คงไม่ปวดหัว
ไม่ต้องไปเหนื่อยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้หนูอีก แต่พี่คงเหงามากเลย

ทำมาตั้งหลายปี” เขาถึงกับน้ำตาซึมเมื่อนึกถึงความว่างเปล่าในตอน
ที่ณลิสาไม่อยู่

“พี่หนูค่าลิขสิทธิ์หรือเปล่าคะ” พอจะรู้สึกซึ่งใจสักหน่อย แต่เมื่อ
ได้ยินคำพูดของสมพงษ์แล้วเธอก็ไม่รู้ว่าควรจะเศร้าดีหรือเปล่า ฟังดู
แล้วเหมือนผู้จัดการของเธอจะสบายใจมากกว่า

“ใครจะกล้าว่าน้องลิซ ถ้าตัดสินใจแล้วก็ไปเถอะค่ะ พี่จะส่ง
กำลังใจให้ มีอะไรก็โทร. หาพี่ได้ตลอด” สมพงษ์พูดขณะที่ค่อยๆ คลาย
อ้อมกอด

“เข้ามาก่อนเถอะค่ะ ยืนคุยกันตรงนี้แปลกๆ” ณลิสาเดินนำ
เข้าไปในห้อง

สมพงษ์เดินตามเข้ามาก็เห็นว่ามีเอกสารเกี่ยวกับการเรียนต่อ
วางไว้บนโต๊ะ ท่าทางณลิสาจะจริงจังกับเรื่องนี้มาก

“แล้วน้องลิซจะเรียนได้หรือคะ ภาษาอังกฤษยังไม่ค่อยแข็งแรง”

“กายบอกว่าต้องลงเรียนภาษาก่อนสักหกเดือนแล้วค่อยสอบ
ลิซว่าลิซทำได้” หญิงสาวยื่นขวดน้ำให้สมพงษ์ ที่ผ่านมาเธอไม่ค่อยมี
เวลานัก แต่ก็ยังพยายามเรียนภาษาอังกฤษเพื่อที่จะลดปมด้อยของ
ตนเอง แต่หากหยุดทำงานแล้วใช้เวลากับมันอย่างเต็มที่ ในสถานที่ที่
บังคับให้เธอต้องใช้มัน แน่نونว่าต่อให้สมองช้าขนาดไหนก็ต้องได้
อะไรมากกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้แน่

“ดีแล้วละค่ะ แต่ว่าพี่มีเรื่องหนึ่งอยากจะปรึกษาน้องลิซ สัญญา
นะว่าจะไม่โมโห” สมพงษ์เอ่ยขึ้น

3

นักศึกษาที่ไม่ได้แลกเปลี่ยน

ณลิสาฟังที่สมพงษ์พูดด้วยท่าทางสงบเรียบร้อยผิดปกติ

ผู้จัดการคู่ทุกข์คู่ยากของเธอบอกว่าเจสสิก้า ดาราลูกครึ่งน้องใหม่ กำลังจะมาอยู่ในความดูแลของตัวเอง ตอนแรกสมพงษ์คิดว่าจะปฏิเสธ เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ถูกกับณลิสา แต่พอมีเรื่องเรียนต่อขึ้นมา เขาก็คิดว่านี่อาจจะเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าคงถึงเวลาเปลี่ยนแปลง

“ลิซไม่โกรธพี่หนูหรือค่ะ ยายนั้นยังเด็ก ทำงานได้อีกหลายปี แล้วตอนนี้ลิซก็ไม่สามารถทำงานได้ ลิซไม่ได้เห็นแก่ตัวขนาดจะห้ามพี่หนูเพราะอดีตส่วนตัวหรือค่ะ” ณลิสาพูดเสียงเรียบ

ดวงตาสมพงษ์เป็นประกาย เขาไม่คิดว่าณลิสาจะมีท่าทีสงบแบบนี้

“น้องลิซโตขึ้นมากแล้วจริงๆ พี่ขอบคุณมากนะที่เข้าใจพี่ เอาละ น้องลิซพักผ่อนเถอะ มีอะไรให้ช่วย โทร. หาพี่ได้ตลอดเลยนะ” สมพงษ์ลูบขึ้นโบกมือให้ดาราสาวที่ร่วมเดินทางกันมาอย่างยาวนาน ถึงตอให้ณลิสาจะไม่ได้เป็นนักแสดงแล้ว แต่ก็ยังเป็นน้องสาวตัวแสบของเขาเสมอ

หลังจากที่สมพงษ์ออกไปแล้ว ณลิสาก็ลุกขึ้นจากโซฟา เธอหยิบข้าวของทุกอย่างบนโต๊ะที่ราคาไม่แพงนักปาลงบนพื้น แม้อยากจะกรีด

ร้องขนาดใหญ่ แต่ก็ต้องอดทน ในเมื่อตัดสินใจไปแล้ว เธอก็ต้องทำให้
สุด ทั้งที่ตอนแรกคิดว่าอาจจะไม่กลับมาทำงานในวงการอีก แต่เมื่อ
ได้รู้เรื่องจากสมพงษ์แล้ว เห็นทีเธอจะยอมไม่ได้

เธอจะกลับมาทวงบัลลังก์คืนอย่างสมเกียรติ!!

สองเดือนต่อมา...

ถึงวันที่ต้องนั่งเครื่องบินเดินทางไปยังแองเคอเรจ จากวันนั้น
จนถึงวันนี้ สิ่งที่เราารู้เกี่ยวกับเมืองที่จะไปอยู่นั้นมีเท่าเดิม แต่ที่มีเพิ่ม
มาคือทักษะการฟังของเธอ ในช่วงเวลาที่หยุดทำงาน ฌลิสานั่งดูหนัง
อ่านหนังสือ ฟังเพลง ดูรายการโทรทัศน์จากต่างประเทศ แม้ว่าจะเป็น
ระยะเวลาสั้นๆ แต่เธอก็คิดว่าตัวเองก็พัฒนาขึ้นเล็กน้อย ไม่มีอะไรที่เธอ
ทำไม่ได้ ต่อให้ต้องใช้เวลานานเท่าไรก็ต้องเรียนให้รอดให้ได้

“ผมบอกพี่ลิสก่อนหน้านี้อแล้วไซ้ไหมครับว่าต้องต่อเครื่องที่ไทเป
ก่อน” กวินทร์บอกกับพี่สาวของเพื่อนที่วันนี้ดูแลตัวน้อยกว่าทุกครั้ง
ที่เจอ ถ้ามองผ่านๆ อีกฝ่ายเหมือนคนอื่นมากกว่าที่จะเป็น ‘ฌลิส’
พี่สาวตัวร้ายของวันจันทร์

“บอกแล้ว ฉันเคยต่อเครื่องไปได้วันบ่อยๆ ไม่ต้องกังวลหรอก”

“แต่ยังไม่จบนะครับ พี่ลิสต่อเครื่องที่ไทเปแล้วต้องไปต่อเครื่อง
อีกที่ซีแอตเทิล”

“อะไรนะ บินอะไรตั้งสองต่อสามต่อ” ฌลิสขมวดคิ้ว เธอนึก
ว่าต่อเครื่องครั้งเดียวเสียอีก หรือเพราะว่าเธอไม่ได้ฟังที่เขาพูดให้ดีๆ
ไม่รู้ เฮอะ! ช่างเถอะ เธอไม่ใช่คนเรื่องมากสักหน่อย

“มันก็มีแค่สองต่อเนี่ยแหละครับ ไม่มียุ่งยากแล้ว ไม่งั้นพี่ลิส
ต้องเช่าเหมาลำไปเองแล้วละ” กวินทร์ถอนหายใจ

“แค่นี้ก็แพงจะตายแล้ว ฉันเป็นคนตกงานอยู่นะ อะไรประหยัด
ได้ก็ต้องประหยัดสิ” ฌลิสบ่น

“ครับๆ เขาเป็นว่ามีปัญหาที่โทร. หาพี่ผมแล้วกัน” เขาว่า

“ฉันไม่ใช่คนปัญหาเยอะ” หญิงสาวว่าก่อนจะเดินลากกระเป๋าไปต่อแถวเพื่อเช็กอิน

กวินทร์ม้มปากแน่นก่อนจะค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออก ไม่รู้ว่ วันจันทร์ทนคนแบบนี้ได้ยังไง พี่สาวของเธอเหมือนนางมารร้ายผิดจาก บทบาทการแสดงที่ได้รับ ตั้งแต่รู้จักตัวจริงของเธอ เขาก็ไม่อยากจะดู อะไรที่เกี่ยวกับณลิสาในจอโทรทัศน์อีกเลย

ก็เพราะรู้ว่ามันไม่จริงใจละ!

เมื่อเห็นว่าเธอเช็กอินเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาก็ขอลากลับทันที ใน เมื่อเจ้าตัวบอกเองว่าเป็นคนปัญหาไม่เยอะ เขาก็จะปล่อยให้เธอได้ จัดการตัวเอง หลังจากกลับไปสั๊กพักแล้ววันจันทร์ก็โทร. หาเขาเพื่อ ถามเรื่องความเรียบร้อยของพี่สาว

“ขอบคุณมากนะคะพี่ ลิซฝากบอกมา”

“อะไรนะ!”

“เมื่อก็เขาโทร. มาบอกฝากขอบคุณ”

“ทำไมต้องฝาก เมื่อก็เรายืนอยู่ตั้งนานไม่เห็นพูดอะไร” กวินทร์ แปลกใจมาก

“เขาเป็นแบบนี้แหละ ทำดีกับใครไม่ค่อยเป็น แต่ถ้าเจอผู้ชายใน สเปกนะ เป็นนางฟ้าเลยละ” วันจันทร์ว่า เธอยังจำตอนที่ณลิสาชอบ อนาคตินได้ พี่สาวของเธอกลายเป็นคนอ่อนหวานน่ารักขึ้นมาทันที ถึง จะเป็นการแสร้งทำก็เถอะ ตัวเองเธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพี่สาวคิดอะไร อยู่บ้าง แต่คนที่จะมาเป็นคนรักของณลิสาต้องเป็นผู้ชายที่โชคดีมาก แน่

“จะได้เห็นใหม่นะ ภาคนางฟ้า” กวินทร์บ่น

“เอาเถอะๆ ขอบใจอีกครั้งนะคะ” วันจันทร์ว่า หลังจากนั้นเธอก็ถามถึงอนาคตินนิดหน่อยแล้วก็วางสายไป

กวินทร์ดูเวลาที่ณลิสาจะถึงที่นั่นอีกครั้ง ก่อนจะถ่ายรูปแล้วส่งให้ศรีนวลผู้เป็นน้ำ รวบรวมเวลาบินกับต่อเครื่องสองที่ยี่สิบสี่ชั่วโมง ไปถึงแล้วณลิสาอาจจะก่นด่าเขา แต่ช่วยไม่ได้ นี่คือการเดินทางที่ถูกและเร็วที่สุดแล้ว

ถือเป็นประสบการณ์ชีวิตใหม่แล้วกัน...

การนั่งเครื่องบินคนเดียวครั้งแรกของณลิสาเป็นการเดินทางที่ยาวนานกว่าที่คิด เมื่อตระหนักได้ว่าคนข้างกายไม่ใช่สมพงษ์หรือวันจันทร์ เธอก็เกิดกลัวขึ้นมา ผู้โดยสารที่นั่งอยู่ข้างกันนั้นเป็นผู้ชายชาวต่างชาติ ซึ่งเธอไม่รู้ว่่าสัญชาติไหน แต่เป็นชาติตะวันตกแน่นอน หลังจากรู้สึกว่่าถูกแอบมองอยู่สักพัก ผู้ชายคนนั้นก็หันมาถามเธอด้วยภาษาไทยว่่า

“คุณเป็นดาราหรือเปล่าครับ หน้าคู้่นๆ”

“เปล่าค่ะ หมายถึงดาราคนไหนคะ” เธอตอบด้วยภาษาอังกฤษ ก่อนจะหยิบแว่นตาขึ้นมาสวม วันนี้อุตสาหั้แต่งหน้ามาน้อยๆ สวมเพียงเสื้อแขนยาวกับกางเกงยีนทรงหลวมขายาวก็ยังมีคนจำหน้าได้ อีกแต่ก็ไม้แปลกหรอก เพราะนี่คือเที่ยวบินจากกรุงเทพฯ ไปไทเป พอถึงที่หมายแล้วคงไม่มีคนสนใจเธออีก

“อ้อ...ขอโทษครับ ผมนี้ว่าคุณเป็นคนไทย” เขาว่าก่อนจะหันไปสนใจโทรศัพท์มือถือ

ณลิสายิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ไม่ใช่เพราะเธอหลอกผู้ชายคนนี้ได้สำเร็จ แต่เป็นเพราะเธอพูดภาษาอังกฤษกับเขาแล้วเขาคิดว่่าเธอไม่ใช่คนไทยต่างหาก นี่คื่ความสำเร็จหนึ่งในการเพียรพยายามพูดคนเดียวอยู่สองเดือนของเธอ

ตลอดระยะเวลาที่นั่งอยู่บนเครื่องบิน ณลิสาไม้ได้ส่งเสียงหรือพยายามพูดคุยกับใคร แม้แต่แอร์โฮสเตสสาวชาวไต้หวันที้เข้ามาถาม

เธอเป็นภาษาอังกฤษว่าจะรับประทานอาหารชุดไหนดี เธอก็ทำเพียงแค่นี้แล้ว ก็กลับตาเพราะกลัวคนข้างๆ จับสำเนียงได้ การปลอมตัวเป็นชาวต่างชาติของเธอยังคงเป็นแบบนั้นไปเรื่อยๆ กระทั่งถึงเวลาที่จะลงจากเครื่อง เพราะเธอกำลังกลับถึงต้นมาตลอดทาง จึงทำให้ลืมไปว่าก่อนหน้านี้ทำอะไรอยู่เมื่อมีแม่ลูกชาวไทยคู่หนึ่งถอยหลังมาชนเธอขณะที่ทุกคนกำลังเตรียมลงจากเครื่องบิน

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ”

“ไม่เป็นไร” หญิงสาวตอบหัวนๆ ก่อนจะเดินแทรกไปข้างหน้า เมื่อลงมาจากเครื่องบินแล้วเธอก็หยุดชะงักเพราะนึกได้ว่าลืมกระเป๋าใบเล็กเอาไว้ตรงที่นั่ง ปกติเวลาเธอไปต่างประเทศ ไม่วันจันทร์ก็สมพงษ์ที่จะถือของให้ พอมาตัวคนเดียวก็ลืมไปว่าไม่มีคนทำอะไรแบบนั้นให้แล้ว ขณะที่กำลังหลังกลับไป เธอก็พบว่าชายชาวต่างชาติที่นั่งอยู่ข้างเธอยื่นกระเป๋าใบที่เธอกำลังตามหาให้

“ขอบคุณครับ เห็นลืมไว้” เขาพูดด้วยภาษาไทย

เธอรับมา กำลังจะอำปากพูดว่าขอบคุณ เขาก็เดินออกไปแล้ว เมื่อสักครู่คงรู้แล้วว่าเธอเป็นคนไทย ตอนนี้เธอลิสารู้สึกว่าศึระร้อนขึ้นด้วยความอับอาย สำหรับเธอแล้วการจะพูดขอบคุณใครสักคนนั้นเป็นเรื่องที่ยากมาก อาจเป็นเพราะเธอไม่ค่อยขอความช่วยเหลือจากใคร พออยากพูดขึ้นมาก็กระดากปากเพราะไม่ค่อยได้พูด

เธอลิสาคิดว่าเรื่องจะจบแล้ว เพราะอย่างไรก็คงไม่เจออีกฝ่ายอีก เธอจะเก็บความอายนี้เอาไว้ไม่บอกใคร นี่เป็นข้อดีของการเดินทางคนเดียว หลังจากผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองมาแล้ว ผู้โดยสารที่รอต่อเครื่องนั้นมีที่นั่งรออยู่อีกด้านหนึ่ง เธอคิดว่าจะนอนพักผ่อนตรงนั้นสักหน่อย แต่พอเดินเข้าไปก็เจอชายคนเดิมกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ ทันทีที่เห็นเธอ เขาก็ยิ้มให้อย่างเป็นมิตรแล้วโบกมือทักทาย เธอมองไปรอบๆ ก็เห็นว่าที่นั่งเดียวที่ยังว่างอยู่ซึ่งอยู่ข้างชายหนุ่ม

คนนั้น ญลิสลไม่มีทงเลือก นอกจกต้องเดินไปนั่งข้งเข

“ผมชื่อแอรอนนะ คุณชื่ออะไร”

“ลิซ” หญิงสวตบเหมือนไม่เต็มใจ

“คุณอายุเท่ไหร่หรอ ผมจะได้เรียกถูก” ภษไทยของเขไม่
ได้ชัดมก แต่เขใช้คำพูดเหมือนกบคนไทย ดูไม่เหมือนเป็นชวต่ง
ชติเลย

“ยี่สิบเก้า”

“โห จริงหรอเนี่ย” เขทำท่าทงตกใจ

ญลิสลไม่ใช่คนที่พะวงกบเรื่องกรบอกอายุ เพราะหนีความจริง
ไม่ได้ เลี่ยงไปก็เท่านั้น เธอจะอายุเท่ไหร่ ไปไหน หรือทำอะไรมันก็ไม่
ได้หนักห้วใครสักหน่อย

“ผมอายุยี่สิบ ชื่อแอรอน”

ญลิสลกลอกตไปม เธอไม่ได้ถมเขสักหน่อย แต่ที่น่าสงสย
กว่เรื่องชื่อคือทำไมเด็กฝรั่งนี้ดูหน้าตากับอายุไม่ได้สัมพันธ์กันเลย
หรือเพราะเขตัวใหญ่จึงดูไม่เหมือนคนที่อายุแค่ยี่สิบ

“ต่อเครื่องไปซีแอตเทิลเหมือนกันหรอครับ”

เธอพยักหน้า

“คุณก็พูดไทยได้นี้ ทำไมถึงพูดภษอังกฤษล่ะ”

“ก็คุณเป็นฝรั่งนี่”

“แต่ผมพูดไทยได้นะ”

“ฉันอยกพูดภษอังกฤษ” ญลิสลว่

เขห้วระก่อนจะยกมือขึ้นทั้งสอข้งคล้ายกับพยายามจะ
บอกว่ยอมแพ้แล้ว ในเมื่อเธออยกจะพูดภษอังกฤษ เขาก็จะพูด
ด้วยภษอังกฤษแล้วกัน

“คุณจะไปไหนหรอ” เขถมขึ้น

“อะแลสกา”

“เอ๊ะ ที่เดียวกันเลย จันคุณก็ต่อเครื่องที่ซีแอตเทิลไปเองเคอะเวจ เหมือนกันใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ”

“ผมเกิดที่นั่น เป็นคนท้องถิ่นเลยนะ ถ้ามีเรื่องให้ช่วยกับบอกได้เลย” ชายหนุ่มพูดด้วยท่าทางกระตือรือร้น

ณลิสาทำเพียงยิ้มให้บ้างๆ ก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือของตนขึ้นมาเล่น เพราะต้องการจะให้เขาหยุดพูดกับเธอเสียที

แต่ดูเหมือนเธอจะคาดการณ์ผิดไปหน่อย เพราะแอรอนก็ยังพูดกับเธอไม่หยุด เธอไม่สนว่าเธอจะตอบหรือไม่ และยังคงพูดในสิ่งที่ตัวเองอยากพูด ตอนนี้ณลิสาเริ่มคิดว่าที่จริงเขาอาจไม่ได้อายุยี่สิบอย่างที่บอก แต่เป็นสิบขวบต่างหาก

“ผมเรียนภาษาไทยมาตั้งแต่เด็กเลยนะครับ พ่อกับแม่เคยพาไปเที่ยวครั้งนึง กลับไปผมก็ร้องอยากเรียนภาษาไทยเลย แต่ที่นั่นหาเรียนยากมาก โชคดีมากเลยที่แถวบ้านเรามีเพื่อนบ้านที่เป็นคนไทยอยู่ ผมเลยไปติดต่อกับลูกชายของเขาแล้วขอให้เขาสอนภาษาไทย จากนั้นก็กลายเป็นว่าผมก็เห็นพี่ซีเป็นไอดอลไปเลย ไม่ว่าพี่ซีจะทำอะไร ผมก็ทำตาม พี่เขาเล่นฮอกกี ผมก็เล่นเหมือนกัน” พูดจบแล้วเขาก็มองขึ้นไปบนเพดานคล้ายกับน้ำตาจะไหลออกมา

ณลิสาถอนหายใจ ทำไมการเดินทางคนเดียวครั้งแรกของเธอต้องเจออะไรแบบนี้ด้วย เด็กฝรั่งประหลาดที่เอาแต่พล่ามเรื่องของตัวเองยาวเหยียด เธอฟังทันแค่ว่าเขาไปเรียนภาษาไทยกับเพื่อนบ้านแล้วอยู่ๆ ก็ซึ้นน้ำตาไหล

“เอาทีชซูไหม” ณลิสาถามขึ้น

“ไม่ต้องครับ ผมกำลังพยายามให้มันไหลกลับเข้าไปเอง” เขาเงยหน้าอยู่อย่างนั้น หลายคนที่นั่งอยู่แถวนั้นหันมามองอย่างสนใจ ภาพของเขากับเธอในตอนนี้นี้คงดูเหมือนคู่รักที่กำลังทะเลาะกัน

ซึ่งเธอไม่ชอบสถานการณ์แบบนี้เลยค่อยๆ เขยิบกายออกมา

“พีชี่นี่เป็นคนที่ทำให้ผมมองเห็นตัวเอง ผมเลยคิดว่าอยากจะช่วยเขาบ้าง ผมมาเรียนแลกเปลี่ยนที่เมืองไทยก็เพราะอยากจะช่วยเขาตามหาครอบครัวของพ่อ แต่หาอยู่เป็นปีก็ไม่ได้เบาะแสะอะไรเลย ถึงเวลาที่ผมต้องกลับก็เลยรู้สึกผิดที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย” แอรอนยังคงพูดต่อ

ณิสาดีใจที่ฟังแอรอนพูดรู้เรื่องเกือบหมด แต่ที่สงสัยคือทำไมเรื่องที่เขาพูดฟังดูเหมือนละครที่เธอเคยเล่นเลยละ เดี่ยวนี้เทคโนโลยีก้าวไกลไปถึงไหนแล้ว แค่ว่าตามหาคนไม่น่าใช่เรื่องที่ต้องลงทุนไปเรียนแลกเปลี่ยนสักหน่อย ครอบครัวของตัวเองก็ไม่ใช่

“แล้วทำไมเขาไม่ไปหาเองละ” หญิงสาวถามขึ้นด้วยความสงสัย

“เขาไม่ว่างหรอกครับ แล้วผมก็คิดว่าจะเซอร์ไพรส์ ถ้าเขายอมไปเที่ยวไทยกับผม ผมจะพาเขาไปหาครอบครัว” แอรอนยืนยันแรงทั้งที่ใบหน้ายังมีคราบน้ำตาติดอยู่

ณิสามองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยความอึ้ง เขาเปลี่ยนอารมณ์เร็วยิ่งกว่านักแสดงอย่างเธอเสียอีก

แอรอนชวนเธอคุยเรื่องที่บ้านเกิดของเขาไม่หยุด เขาบอกว่าแองเคอเรจมีสถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นธรรมชาติเยอะแยะไปหมด ในหน้าหนาวก็มีลานสกีกับกิจกรรมช่วงฤดูหนาว แม้ว่าอุณหภูมิจะติดลบ แต่สภาพตอนที่หิมะตกก็สวยมาก ส่วนหน้าร้อนบางที่ก็ร้อนจนอยากแก้ผ้าวิ่ง คำพูดนั้นของแอรอนสำหรับคนที่มาจากประเทศที่ร้อนจนแทบเป็นลมอย่างณิสาคิดว่าต่อให้ร้อนแค่ไหนก็ยังอยู่ในระดับที่รับได้อยู่ดี

“คิดว่าไม่มีหน้าร้อนเสียอีก” ณิสาว่า

“มีสิ หน้าร้อนเขาก็แต่งตัวกันธรรมดาเหมือนคนไทยนั่นแหละ แต่หน้าหนาวก็นาวจนไม่อยากจะออกจากบ้านไปไหนเลยละ”

ถึงจะรำคาญ แต่ณลิสาก็คิดว่าเรื่องที่แอร์นอนพูดให้ฟังก็ยังพอมีประโยชน์อยู่บ้างเหมือนกัน เธอแทบไม่ได้เอาเสื้อผ้าหน้าร้อนติดมาเลย เพราะคิดว่าที่นั่นคงหนาวอย่างเดียว นี่คือผลของการไม่ศึกษาข้อมูลก่อนสินะ ต่อไปนี้เธอต้องช่วยเหลือตัวเอง จะรอให้คนอื่นมาช่วยไม่ได้

ถึงเวลาที่ถูกระบายขึ้นเครื่อง เธอคิดว่าจะได้โล่งหูโล่งใจ เพราะไม่ต้องทนฟังแอร์นอนพูด แต่ที่ไหนได้ ที่นั่งของเขาดันอยู่ติดกับเธออีกแล้ว เมื่อเขารู้ว่าต้องนั่งติดกันไปอีกเป็นสิบชั่วโมงก็ตั้งใจใหญ่ ส่วนเธอก็ได้แต่เอาผ้าห่มปิดหน้าแล้วเอนตัวลงนอน แอร์นอนพูดต่อสัปดาห์ก็เงียบไป ดูเหมือนเขาจะเพลียมากเหมือนกัน เมื่อเธอตื่นมาอีกทีก็เห็นว่าเขาหลับไปแล้ว

หญิงสาวมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อดูทัศนียภาพด้านนอก แม้ว่าจะมองไม่เห็นอะไรมากนักเพราะมีเมฆบัง แต่เธอก็สัมผัสได้ถึง ความแตกต่างจากที่อื่นที่เคยไปมา แค่นี้คือสถานที่ที่จะต้องอยู่อีกหลายปีก็รู้สึกประหลาดแล้ว

อยู่ๆ ณลิสาก็คิดถึงครอบครัวขึ้นมาจับใจ...

เธอคิดถูกหรือเปล่าที่มาไกลถึงที่นี่แค่เพราะจะเอาชนะเจสสิก้า และคนที่ดูถูกเธอ

“ฮึก ฮึก” เสียงเหมือนคนร้องไห้สะอึกสะอื้นดังมาจากด้านข้าง เมื่อหันไปมองก็พบว่า เป็นแอร์นอนกำลังเล่นโทรศัพท์อยู่ หรือเขาจะดูหนังเศร้าอยู่กันนะ ทั้งที่ก่อนหน้านี้นอนหลับอยู่แท้ๆ เจ้าเด็กบ้านี้เกิด ซึ่งใจอะไรขึ้นมาอีก

“เป็นอะไรนะ”

“พี่ส่งข้อความมาหาผม ซึ่งมากเลย” เขาตอบเป็นภาษาไทย ทั้งที่ณลิสากลับเป็นภาษาอังกฤษ

“ซึ่ง ไม่ใช่ซึ่ง”

“ครับ นี่เป็นภาษาไทยด้วย” เขาหันหน้าจอโทรศัพท์ให้ดู

ไฉ่เด็กเวน แกฆโมยสติก²ของฉั่นไปไช่ไม้ กลับมาฉั่นจะเตะจูบ
แก

“คนนี่ที่ว่าเป็นคนไทยนะหรอ” ในที่สุดณลิสาก็ยอมแพ้ เธอ
ถามกลับเป็นภาษาไทย

“ครับ พี่ซีเก่งไหม”

“ผิดเกือบทุกคำ”

“ผิดหรอครับ ผมก็ว่าอ่านรู้เรื่องนะ แถมบอกว่าจะจูบผมด้วย
สงสัยจะคิดถึงที่ผมไปนาน”

ยี่งแอรอนพูด ณลิสาก็ยังรู้สึกแะแทน ไม่รู้ว่าคนคนนี้เติบโตมา
ได้อย่างไร หรือเล่นกีฬาจนศีรษะกระทบกระเทือนพันเพื่อนไปแล้ว พูด
ภาษาไทยรู้เรื่องขนาดนี้ก็ควรต้องรู้หลักไวยากรณ์บ้างสิ

“ช่างมันเถอะ” หญิงสาวสายหน้า

“ฮะ! ถึงแล้ว” เขาชะโงกหน้ามาที่หน้าต่าง เด็กฝรั่งยกษคนนี้ดู
เหมือนจะไม่มี ความเกรงใจคนที่เพิ่งเจอกันยังไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบ
เธอเลย

ไม่นานเครื่องบินก็ลงจอด การเดินทางที่ยาวนานที่สุดในชีวิต
ของเธอสิ้นสุดลงแล้ว ณลิสารู้สึกซาไปทั้งร่าง หญิงสาวหยิบแว่นตาที่
ถอดวางไว้ตอนจะนอนขึ้นมาสวม ยังดีที่ตอนคุยกับแอรอนเมื่อครู่ เขา
ไม่ทักเรื่องที่เธอหน้าเหมือนดาราขึ้นมาอีก แอรอนช่วยเธอหยิบกระเป๋า
แล้วถือเอาไว้ให้รากับเป็นคนรู้จักที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านการ
ตรวจคนเข้าเมืองมาแล้วเธอก็มารับกระเป๋าใบใหญ่สองใบของตัวเอง
แอรอนเป็นคนช่วยอีกเหมือนเคย เขายกกระเป๋าของเธอใส่รถเข็นแล้ว
ช่วยเข็นออกไปด้านนอก เมื่อณลิสาเหลือบไปมองกระเป๋าของเขาก็
เห็นว่ามิบเดียว ซ้ายยังเบเล็กมากอีกต่างหาก

² สติ๊ก (Stick) ไม้ที่ใช้เล่นฮอกกี้

สรุปเขาเอาเสื้อผ้าที่ไหนใส่ตอนอยู่ที่ไทยกันล่ะ

“พี่พักโรงแรมไหนครับ เดี่ยวผมบอกรถแท็กซี่ให้”

แอรอนยังคงพูดภาษาไทยกับเธอ ฟังมาจนถึงตอนนี้ก็อดที่จะรู้สึกทิ้งในทักษะภาษาไทยของเขาไม่ได้ ในเมื่อเขาไปเรียนแลกเปลี่ยนที่ไทยแล้วเก่งขนาดนี้ได้ เธอมาเรียนที่นี่ก็ต้องทำได้เหมือนกัน

“เดี๋ยวมีคนมารับนะ ชะ...” เธอพยายามจะพูดคำว่าขอบคุณ แต่ยังพูดไม่จบ อีกฝ่ายก็ตัดบทก่อน

“ไม่เป็นไรครับ ถ้าอย่างนั้นโชคดีนะครับ” ชายหนุ่มโบกมือก่อนจะเดินแยกออกไป

ในสถานที่ที่ไม่มีใครรู้จักแบบนี้เธอก็กังวลอยู่เล็กน้อย ถึงแอรอนจะเป็นคนแปลกหน้าที่พูดน้ำไหลไฟดับมาทั้งยี่สิบกว่าชั่วโมง แต่พอเริ่มคุ้นกับเขาแล้วก็รู้สึกว่าได้แนะนำราคาดีมาก พอเขาไป บรรยากาศรอบกายก็เงียบเหงา รู้สึกอ้างว้างขึ้นมาทันที

เธอยืนอยู่ตรงนั้นนานพอสมควร พยายามมองไปรอบๆ เพื่อหาคนที่กวินทื่บอกว่าจะมารับ เขาบอกว่าเจ้าของบ้านที่เธอจะไปอยู่ด้วยชื่อศรีนวล เป็นญาติของกวินทื่กับอนาคิน ยืนรออยู่สักครู่ใหญ่เธอก็เห็นผู้หญิงเอเชียคนหนึ่งถือป้ายกระดาษเขียนด้วยภาษาไทยว่า ‘ขอต้อนรับ น้องริด’

ณลิสมองซ้ายมองขวาก็พบว่าตนเองเป็นคนไทยแค่คนเดียวที่อยู่แถวนี้ หญิงสาวตัดสินใจเดินไปถามเพื่อความแน่ใจว่าคนที่ถือป้ายนั้นคือศรีนวลหรือเปล่า

“นำศรีนวลใช่ไหมคะ”

“น้องริดเหรือ”

“ลิซคะ แอลไอเอส” หญิงสาวพยายามแก้ไขชื่อตัวเองให้ถูกต้อง

“อู๋ตาย! นำเขียนผิดเหรือ ขอโทษนะจ๊ะ ภายบอกว่าริดเดียวกับริดสีดวง น้ำก็แปลกใจอยู่ว่าทำไมพ่อแม่เขาตั้งชื่อลูกแบบนี้กัน” พูด

จบศรีนวลก็หัวเราะ ก่อนจะสะดุ้งขึ้นมาแล้วมองไปรอบๆ ด้วยท่าทาง
ตื่นตกใจ

“มีอะไรหรือคะ”

“ตาย! แอนดีไปไหน ลูกน่านะ เมื่อกี้ยังอยู่นี่เลย” ศรีนวลมอง
ไปรอบๆ อย่างร้อนรน เห็นแบบนั้นแล้วณลิสาก็กวาดสายตามอง
ตามไปเช่นกัน ทันใดนั้นหญิงสาวก็เห็นเด็กชายคนหนึ่งกำลังแหวกว่าย
อากาศอยู่บนพื้นไม้ไกลจากตรงนั้น สัญชาตญาณบางอย่างของเธอ
กำลังบอกว่าเด็กคนนั้นอาจจะเป็นแอนดี

“นั่นหรือเปล่าคะ” เธอชี้ไปที่เด็กคนนั้น

“อ้อ ใช่จ้ะ นั่นแหละแอนดี” ศรีนวลกวักมือเรียกลูกชาย

เด็กคนนั้นลุกขึ้นจากพื้นแล้ววิ่งมาหยุดตรงหน้าณลิส่า ก่อนจะ
ค่อยๆ ยกมือขึ้นชี้หน้าด้วยสายตาที่แข็งกร้าว ริมฝีปากแน่น และ
เอ่ยออกมาว่า “นั่งย่อพระกลิ้ง แกกินแมวของฉันไปใช่ไหม!!”

ศรีนวลรีบจับมือของลูกชายดึงลงไปข้างลำตัวก่อนจะหันมา
พูดกับณลิส่าด้วยรอยยิ้มเจื่อนๆ แล้วเอ่ยขึ้นว่า “โทษที่จ้ะ แอนดีลูก
น่านมันชอบคุณละครพื้นบ้านไทย”

4

เด็ก+สุนัข = นรก

ณลิสาไม่เคยมีประวัติในการใกล้ชิดกับเด็กมาก่อน แต่ก็ไม่ได้รู้สึกมีอคติ ก่อนหน้านี้เธอเคยต้องถ่ายละครกับนักแสดงเด็กหลายคน ซึ่งพวกเขาก็ควบคุมตัวเองและทำงานได้เป็นอย่างดี ถึงจะมึ่งอแงบ้างก็ไม่ใช่น้ำหนักของเธอที่ต้องมาดูแล ทำให้ณลิสาไม่อาจตอบได้ว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับเด็ก

แต่ความรู้สึกของเธอที่มีให้แอนดี้ในตอนนี้เป็นคือ...อึ้งจนพูดอะไรไม่ออก

ระหว่างที่ศรีนวลกำลังขับรถกลับบ้าน เด็กชายก็ปีนป่ายอยู่ในรถ ขยับไปข้างหน้าข้างหลังที่ ในขณะที่ผู้เป็นแม่ดูท่าลูกชายไปตลอดทางจนแทบไม่มีสมาธิขับรถ เธอไม่รู้ว่าพวกเขายู่กันมาอย่างไร เคยเกิดอุบัติเหตุอะไรสักครั้งหรือเปล่า กระทั่งรถของศรีนวลเบรกกะทันหัน เพราะมีรถขับตัดหน้าตรงทางแยก ณลิสาก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เธอจับแอนดี้ที่ยืนเด่นอยู่บนเบาะไว้ก่อนจะกดให้เขานั่งลง แล้วดึงเข็มขัดนิรภัยคาดให้ แต่ทันทีที่ถูกบังคับ เด็กชายก็ร้องไห้อาววและพยายามจะปลดเข็มขัดนิรภัยออก

“นางพันธุรัต นั่งยักษ์ชั่ว ฉันจะฆ่าแก!!”

“ถึงบ้านก่อนแล้วค่อยฆ่า อย่าเอาเข็มขัดออก ถ้าเอาออกจะจับ

กินเลย” พอนลิสซาพูดจบแอนดี้ก็ทำเสียงฮึดฮัดแล้วหันไปหามารดา
ศรีนวลยิ้มเจื่อนๆ ทำเป็นไม่สนใจ

ท่าทางของณลิสซาเหมือนกับจะจับแอนดี้กินจริงๆ อุณหภูมิใน
รถเหมือนจะเย็นกว่าอุณหภูมิข้างนอกเสียอีก เหตุการณ์สงบอยู่สักพัก
ก่อนที่แอนดี้จะเปิดกระจกรถแล้วยื่นศีรษะออกไปด้านนอก

“แอนดี้ เอาหัวเข้ามานะ เดี่ยวรถชน” ศรีนวลร้องเสียงดัง

“แบร่ๆ” แอนดี้แลบลิ้นปลิ้นตากับคนข้างนอก ไม่ได้สนใจเสียง
ของศรีนวลเลยแม้แต่น้อย

ส่วนณลิสซานั้นรู้สึกตึงเครียดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ในเมื่อ
ไม่มีใครรู้จัก ไม่ต้องรักษาภาพลักษณ์ จึงยื่นมือเรียบบางไปด้านหน้า
แล้วจับคอเสื้อด้านหลังของเด็กชายดึงออกมาจากหน้าต่าง แล้วปิด
กระจก

“น้ำศรีนวลล็อกกระจกด่วนค่ะ” ณลิสซาว่า

ศรีนวลเพิ่งได้สติก็รีบกดล็อกกระจกหน้าต่าง ปกติแอนดี้ไม่เคย
เปิดหน้าต่างแล้วยื่นศีรษะออกไปแบบนี้ ได้แต่เดินอยู่ในรถแล้วร้อง
เพลง ไม่รู้ว่าวันนี้เกิดคิดอะไรขึ้นมาถึงได้เล่นเพลงๆ

“ขอโทษทีนะลิซ ลูกน้ำมันชนนิดหน่อย แต่เดี๋ยวอยู่กันไม่นานๆ
ก็น่าจะเข้ากันได้แหละ” ศรีนวลหัวเราะแห้งๆ แม้ว่าจะไม่แน่ใจว่าจะ
เป็นอย่างที่ตนเองพูดหรือเปล่านั้นก็ตาม

บ้านของศรีนวลอยู่ไม่ไกลจากสนามบินมากนัก ขับรถไม่ถึงยี่สิบ
นาทีก็ถึงบ้าน ตลอดทางที่ผ่านมานลิสซามองบรรยากาศรอบข้างด้วยความ
ตื่นตาตื่นใจ เพราะงานที่รัดตัวทำให้เธอไม่เคยมาเที่ยวประเทศ
ทางแถบตะวันตกเลย พอได้มาเห็นกับตาแบบนี้แล้วรู้สึกเหมือนอยู่
คนละโลก ที่นี้มีต้นไม้ สนามหญ้า ไม่มีความแออัด บ้านแต่ละหลัง
เว้นระยะห่างกันพอสมควร ดูเป็นส่วนตัวและสงบเรียบร้อยดี

“นำมามาอยู่ที่นี่หลายเดือนแล้ว พอดีเดวิดแฟนน้ำเขาได้งานที่นี่

ก็เลยย้ายกันมาหมดทั้งครอบครัว” ศรีนวลเอ่ยขึ้นในขณะที่ช่วยณิลสา
ยกกระเป๋าเดินทางมาจากหลังรถ เห็นท่าทางเก้ๆ กังๆ ของอีกฝ่ายแล้วก็
แปลกใจเล็กน้อย เมื่อก่อนเธอรู้จักนักเรียนไทยที่มาเรียนอเมริกาหลาย
คน ทุกคนล้วนแล้วแต่ทะมัดทะแมง น้อยคนที่จะทำเหมือนกระเป๋า
เดินทางเป็นหินก้อนใหญ่ที่ยกไม่ขึ้นแบบนี้

“ลิซอายุเท่าไรนะ ภายบอกว่าลิซเป็นพี่สาวของเพื่อน ก็น่าจะ
แก่กว่าอายุไขใหม่” ศรีนวลถาม

“ยี่สิบเก้าค่ะ” ณิลสาตอบ

“อ้อ” เมื่อได้รับคำตอบศรีนวลก็ไม่ได้ทำท่าทางตกใจอะไร

ตอนแรกณิลสาคิดว่าอีกฝ่ายจะถามเสียอีกว่าทำไมเธอถึงคิดจะ
มาเรียนต่อตอนอายุเท่านี้ คนที่อายุใกล้สามสิบบางคนก็แต่งงานมี
ครอบครัวกันไปหมดแล้ว

“น้ำเองก็มาเรียนต่อหลังจากมีลูกคนแรกเหมือนกัน ลำบากมาก
เลยนะเลี้ยงลูกแล้วเรียนไปด้วยเนี่ย อ่านหนังสืออะไรก็ไม่เข้าใจทั้งนั้น”
อีกฝ่ายพูดไปเรื่อยเปื่อย

แต่คนฟังกลับรู้สึกว่าย่ำแย่ใจขึ้นเมื่อได้ยินแบบนี้ ชีวิตที่ไม่มี
ใครมาตัดสินหรือจ้องจับผิดมันแบบนี้เองสินะ

ณิลสาไม่ได้พูดอะไรต่อ ศรีนวลเองก็ไม่ได้เล่าอะไรต่อเกินความ
จำเป็น ยังมีเวลาที่จะทำความรู้จักกันอีกนาน ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน
เล่าเรื่องของตัวเองจนหมด หลังจากเข้ามาในบ้านแล้วแอนด์ก็เดินชน
ณิลสาก่อนจะหันมาแลบลิ้นแล้ววิ่งเข้าไปด้านใน หญิงสาวก็ตรึมฝปาก
แน่น เธอจะทนเด็กนี้ได้ถึงวันหรือเปล่านะ

บ้านของศรีนวลเรียกได้ว่าใหญ่สำหรับณิลสา ยิ่งอยู่ในประเทศ
ที่ค่าครองชีพสูงแบบนี้ด้วยแล้วถือว่าไม่เล็กเลย แต่ตอนที่นั่งรถมา บ้าน
ของคนแถวนี้ก็มีขนาดคล้ายๆ กัน อาจจะมีบ้านบางหลังที่ใหญ่กว่านี้
สักหน่อย แต่ก็ไม่ได้ดูแตกต่างกันจนเห็นได้ชัด

“กายบอกหรือยังว่าบ้านน้ำอู่กันสี่คน มีน้ำ เดวิด เอวา แล้วก็แอนดี้ น้ำเปิดร้านอาหารไทยอยู่ตรงทาวนส์ควอเตอร์ ปกติก็อยู่ร้านตลอดเลยต้องเอาแอนดี้ไปเลี้ยงที่ร้านด้วย จานซามแตกไปหลายใบแล้ว เคยจ้างเด็กวัยรุ่นแถวนี้เป็นพี่เลี้ยง วันสองวันก็เหนื่อยไปหมด แต่แอนดี้มันไม่ได้ขนมากหรอกนะ” ศรีนวลหัวเราะแห้งๆ พอนึกถึงเรื่องความขนของแอนดี้ก็ลืมไปว่าคู่สนทนาของตนคือคนที่จะมาช่วยดูแลลูกชาย หากณิลสาารู้วีรกรรมของเจ้าลูกชายมากเกินไปอาจจะเหนื่อยไปเลยก็ได้

“ลิซเข้าใจคะ ลิซก็มีน้องสาวเหมือนกัน” ณิลสาวว่า

“น้องของลิซก็ขนเหวอ”

“ตอนแรกก็ขนคะ แต่ลิซขู่ว่าจะจับกदन้า หลังจากนั้นก็ไม่ค่อยขนเท่าไร” หญิงสาวพูดเสียงเรียบในขณะที่ศรีนวลขนลุกขึ้นมาทันที ในความคิดของณิลสา วันจันทร์ไม่ได้จัดการยากเท่าแอนดี้ อาจเพราะเธอคุ้นเคยกับอีกฝ่ายมาตั้งแต่เกิด แต่กับเด็กคนอื่นนั้นเธอไม่แน่ใจนัก คงต้องใช้เวลาลึกฟักถึงจะรู้ว่าควรเอาอะไรไปหู่แอนดี้ดี

“ล้อเล่นนะคะ” ณิลสาวว่าเมื่อเห็นสีหน้าเจ้าของบ้านเหมือนคนกำลังกลั้นหายใจอยู่

“เฮ้อ น้ำตกใจหมดเลย ว่าอยู่แล้ววลิชดูท่าทางใจดีแบบนี้คงรักเด็กแน่ๆ”

“คะ ก็คงจั้น”

คำตอบของณิลสาทำให้ศรีนวลกังวลขึ้นมาอีกครั้ง แต่เพราะอีกฝ่ายเป็นคนที่หลานชายแนะนำมา เธอจึงคิดว่านิสัยคงไม่ผิดจากที่กวินทร์เล่านัก เมื่อช่วยกันนำกระเป๋ารื้อขึ้นไปบนห้องนอนที่เตรียมไว้แล้ว ศรีนวลก็อธิบายให้ฟังว่าห้องนอนไหนเป็นของใคร ข้างห้องของณิลสาคือห้องนอนของเอวา ลูกสาวคนโตวัยสิบหกปี ส่วนห้องที่อยู่ตรงข้ามติดกับห้องน้ำคือห้องของแอนดี้กับหมีควาย

‘หมีควาย’ คือใครนะเธอ...

ศรีนวลอธิบายว่าหมีควายเป็นสุนัขพันธุ์นิวฟาวนด์แลนด์สีดำตัวใหญ่อายุสองปีที่อาศัยนอนในห้องของแอนดี้ หมีควายเป็นเพื่อนรักของเด็กชายวัยสิบปี และแอนดี้มักจะระบายความในใจให้สุนัขตัวนี้ฟังบ่อยๆ

“คือลิซแพ้นสัตว์ค่ะ” ฌลิสาวว่า

“เรื่องนั้นกายบอกแล้วละ ไม่ต้องห่วงนะ หมีควายมันพุดรู้เรื่องห้ามอะไรก็ฟัง แล้วน้ำก็ทำความสะอาดบ้านทุกวัน ห้องของลิซก็เอาเครื่องฟอกอากาศไปไว้ให้แล้ว แต่ถ้ายังมีอาการแพ้ ยังไงน่าจะลองพาไปปรึกษาหมอ ดูถ้ารู้สึกไม่สบายเมื่อไหร่บอกน้ำได้เลยนะ” ศรีนวลว่าพอฟังแบบนี้แล้วฌลิสาก็เบาใจขึ้นเล็กน้อย เธอกลัวว่าศรีนวลจะมองว่าเธอเรื่องมาก กับเรื่องอื่นยังพอปรับตัวได้ แต่เรื่องภูมิแพ้นี่คงต้องบอกไปตรงๆ

“ค่ะ” หญิงสาวว่า

ศรีนวลมองหญิงสาวตรงหน้าอย่างสนใจ ดูจากใบหน้าหวานภายใต้กรอบแว่นสีดำนั่น ถ้าเพื่อนของหลานชายคนนี้อุ้มสักหน่อยคงดูสวยขึ้นเป็นกอง หรือบางทีเจ้าตัวอาจจะยังปรับตัวไม่ได้ถึงได้ทำหน้าเหมือนไม่ชอบทุกอย่างบนโลกแบบนี้

เมื่อรู้ตัวว่าถูกจ้องมอง ฌลิสาก็รีบเดินไปนั่งบนเตียงของตนเองแล้วทำท่าจะเปิดกระเป๋า

เมื่อเห็นแบบนี้ศรีนวลก็ไม่กล้ารบกวน เธอบอกว่าให้ฌลิสาดูการข้าวของ นอนพักให้เรียบร้อยแล้วจะมาปลุก

ฌลิสานำเสื้อผ้ามกับของใช้ออกมาบางส่วนแล้วก็รู้สึกง่วงนอน เธอล้มตัวบนที่นอนแล้วผลอหลับไปเลย จากที่ตอนแรกคิดว่าจะบอกคนในครอบครัวเสียก่อนว่ามาถึงแล้ว แต่เพราะต้องนั่งเครื่องบินมาอย่างยาวนานทำให้รู้สึกอ่อนเพลียจนไม่อาจลืมตาขึ้นมาได้

เวลาผ่านไปณลิสาก็ได้ยินเสียงเรียกของใครบางคน แต่
หน้าต่างของเธอก็ยังปิดสนิท กระทั่งได้ยินเสียงหัวเราะ ตามมาด้วยแรง
ยุบของเตียง ขณะกำลังตั้งสติว่าเกิดอะไรขึ้นก็ได้ยินเสียงเล็กๆ ดังอยู่
ข้างหู

“นางยักษ์ๆ แกจะต้องตายด้วยเกราะกายสิทธิ์ของข้า เบ๊ยยงๆ”

จากนั้นณลิสาก็รู้สึกเหมือนกำลังถูกทับ มีบางอย่างกำลังขย่ม
อยู่บนร่างของเธอ

“แอนดี้!! ลงมาเดี๋ยวนี้ พี่เขาเจ็บนะลูก” เสียงของใครอีกคนดัง
แทรกขึ้นมา

ตอนนี้เธอเริ่มนึกออกแล้วว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่ณลิสาก็เสียใจ
กว่าจะลุกขึ้นมาปกป้องตัวเอง ผ่านไปสักพักเธอก็ได้ยินเสียงปิดประตู
จากนั้นก็สัมผัสได้ถึงแรงมือที่จับตรงไหล่ของเธอแล้วเขย่าเบาๆ

“น้องลิซ ตื่นได้แล้ว ได้เวลาอาหารเช้าแล้วจ้ะ” เสียงของศรีนวล
ทำให้นลิสาค่อยๆ ลืมตาขึ้นมา

“ยังไม่เช้าเลยคะ”

“เช้าแล้วจ้ะ ลิซนอนตั้งแต่บ่ายเมื่อวานจนถึงเช้าแล้ว ต้องรีบ
ปรับเวลา”

ศรีนวลรู้สึกเหมือนได้ลูกสาวเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง เรื่องเวลาเป็น
เรื่องที่ณลิสาดำเนินชีวิตเป็นครั้งแรก ถึงจะรู้สึกเพลีย แต่ก็ต้องฝืน
ตื่นขึ้นมาทำกิจวัตรประจำวัน ณลิสาก็พยายามฝืนแรงโน้มถ่วงหยุดกาย
ขึ้นมาจากที่นอน แต่พอลืมตาได้สักพักก็ล้มลงไปกับเตียงอีก ศรีนวล
ส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะเริ่มปลุกอีกครั้ง

ในที่สุดณลิสาก็ตื่นขึ้นมาในบ้านที่ไม่คุ้นเคย อากาศที่แตกต่าง
ประเทศที่เพิ่งเคยมาเป็นครั้งแรก เธอเดินงัวเงียออกจากห้องนอนแล้ว
เข้าไปยืนมองตัวเองอยู่หน้ากระจกในห้องน้ำ

สวมแว่นแบบนี้ก็ไม่ได้แย่มาก ดูฉลาดน่าเชื่อถือ ใครจะรู้ว่า

เธอสมองกลวงคงต้องคิดดูใหม่

ระหว่างที่กำลังจ้องมองตัวเองในกระจกอยู่นั้น ด้านหลังของเธอก็มีเงาสะท้อนของเด็กสาวคนหนึ่งที่สวมแต่ชุดชั้นในเดินเข้ามานั่งลงบนชักโครกทั้งที่ยังหลับตา เมื่อเด็กสาวคนนั้นลืมตาขึ้นมาก็มีสีหน้าตื่นตระหนกสุดขีด ก่อนจะกรีดร้องดังลั่น

“แม่!!! มีโจรเข้าบ้าน” ถึงจะร้องเสียงดังด้วยความตกใจระดับสิบ แต่เด็กสาวก็ไม่ขยับตัวไปไหนเพราะยังทำธุระไม่เสร็จ ในขณะที่ศรีนวลกับแอนดี้ที่วิ่งเข้ามาในห้องน้ำพร้อมกันก็ต้องเอามือปิดจมูก

ณลิสาเองก็ด้วย เธอตกใจเหมือนกัน แต่มากกว่าความตกใจคือเด็กสาวคนนั้นกำลังถ่ายหนักโดยไม่สวมเสื้อผ้าและไม่ปิดประตู เมื่อได้สติหญิงสาวก็รีบแทรกตัวออกไปยืนหน้าห้องน้ำแทน ในขณะที่ศรีนวลยังหน้าตาตื่น

“ทำไมแกเข้าห้องน้ำไม่ลืมตาดูก่อนว่ามีคนอยู่ พี่เขาไม่ใช่โจร” ศรีนวลว่าก่อนจะดึงแอนดี้ออกมาแล้วปิดประตู เมื่อเห็นสายตางุนงงของผู้มาใหม่แล้วเธอก็หัวเราะแหยๆ เพราะบางครั้งเธอก็ชอบใส่ชุดชั้นในเข้าห้องน้ำบ่อยๆ สำหรับคนบ้านนี่เป็นเรื่องที่ชินตากันแล้ว

“หนูจะไปรู้ได้ไง” เธอตะโกนออกมาจากในห้องน้ำ

“นั่นอีฟ ลูกสาวน้ำเอง เดี่ยวออกมาคุยกันดีกว่าเนอะ” ศรีนวลว่าก่อนจะจูงแอนดี้เดินลงไปชั้นล่างด้วยกัน

ส่วนณลิสายังยืนอยู่ที่เดิม มองเจ้าสุนัขที่ชื่อ ‘หมีควาย’ กำลังจ้องมองเธอด้วยสายตาที่ไม่รู้ว่าเป็นมิตรหรือศัตรู

“สวัสดี” นี่เป็นครั้งแรกที่ณลิสาทักทายสัตว์เลี้ยงด้วยคำว่า ‘สวัสดี’ เมื่อก่อนเธอคิดว่าคนที่ชอบคุยกับสัตว์เลี้ยงเป็นพวกเพ้อเจ้ออย่างอนาคินกับวันจันทร์ที่ชอบคุยกับแมวชื่อโมโหตัวนั้น เธอจำชื่อแมวของว่าที่น้องเขยไม่ได้ แต่จำได้ว่ามันดูยิ่งกว่าสุนัขพันธุ์พิทบูลเสียอีก เธอแค่แอบมองนิดเดียว มันก็แยกเขี้ยวขู่ทันที แต่เจ้าสุนัขตัวนี้ให้ความ

รู้สึกไม่เหมือนกัน เธอไม่รู้ว่ามันอันตรายหรือไม่ มันแค่จ้องเธออยู่อย่างนั้นเฉยๆ ไม่ยอมขยับไปไหน

ณิสาตัดสินใจที่จะเดินเลี้ยวผ่านมันไปเฉยๆ แต่แล้วเจ้าสุนัขสีดำก็ล้มตัวลงนอนกะทันหัน จนณิสาวิ่งกรีดเสียงดังลั่นเพราะคิดว่ามันจะพุ่งเข้ามากัด ศรีนวลรีบวิ่งขึ้นมาดูก็เห็นหมี่ควายกำลังนอนอย่างสบายใจ ในขณะที่แขกของเธอล้มลงไปนั่งอยู่กับพื้น

“หมี่ควายมันไม่ดุ ไม่กัดใครหรอก ไม่ต้องกลัวนะ” นั่นดูเป็นคำปลอบที่ ไม่ได้ช่วยอะไรสักเท่าไร

ณิสาถอนหายใจก่อนจะพยายามยันกายลุกขึ้น เจ้าหมี่ควายที่นอนอยู่บนพื้นก็พุ่งเข้ามาจับที่ข้อเท้าของเธอราวกลับจะแกล้ง หญิงสาวไม่ได้รู้สึกเจ็บ แต่เพราะความกลัวทำให้เธอสะดุ้งขาออกแล้วก็เตะเข้าที่ปากของเจ้าหมี่ควายอย่างจัง

“ว้ายตายแล้ว!” ศรีนวลร้องอุทาน

หมี่ควายลงนอนหงายที่พื้นแล้วร้องเสียง “อึง อึง”

แอนด์วิ่งขึ้นบันไดมาทันที เมื่อเห็นเจ้าสุนัขสีดำตัวใหญ่กำลังนอนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนพื้นก็ร้องให้เสียงดัง ศรีนวลหัวหมุนทำอะไรไม่ถูก ลึกพักเธอก็วิ่งออกมาจากห้องน้ำแล้วดึงเสื้อแอนด์

“แอนด์ แกเอาแปรงล้างหน้าไปแปรงฟันหมี่ควายอีกแล้วไซ้ไหม!”

“หมี่ควาย ฮือ ฮือ อย่าตายนะ”

แอนด์ไม่ได้สนใจฟัง เขากอดหมี่ควายแน่น ในขณะที่ศรีนวลเอาโทรศัพท์มือถือขึ้นมาพยายามโทร. หาใครบางคน ส่วนณิสายืนนิ่งอยู่อย่างนั้น มองเจ้าสุนัขเจ้าเล่ห์ที่กลอกตาไปมาแต่ไม่ยอมลุก แรงที่เธอเตะปากของเจ้าหมี่ควายนั้นไม่ได้หนักขนาดที่จะบาดเจ็บขนาดนั้น

เธอนึกว่ามนุษย์เสแสร้งเก่งเผ่าพันธุ์เดียวเสียอีก ที่แท้สุนัขก็เล่นละครเก่งเหมือนกัน!!

“น้องลิซช่วยนำอุ้มหมีควายไปที่รถหน่อยได้ไหม” ศรีนวลว่า พอพูดจบเธอก็วิ่งออกไป ไม่รอให้ณลิสาทอบด้วยซ้ำ ไม่นานก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังมาจากชั้นล่าง

เอวายังคงเขย่าตัวน้องชายให้ตอบเรื่องแปลงร่างหน้า

“ฮือ หมีควาย ซาติน้ำเกิดใหม่ขอให้แกเป็นพี่สาวของฉัน” แอนดี้ว่า

“นี่แกจะเอามาเกิดแทนฉันหรอ”

“ฮือ ฮือ”

“เจียบนะแอนดี้ หนวหนู!” เอวพยายามจะเอามือปิดปากน้องชายในขณะที่ตัวเองเสียงดังกว่าเสียงด้วยซ้ำ อีกทั้งยังไม่ได้ใส่เสื้อผ้าอีก ยิ่งเห็นสภาพไม่ปกติของคนบ้านนี้แล้วณลิสาก็ยิ่งเวียนหัว

“พอได้แล้ว!! เจียบทั้งคู่แหละ แยก!!” ณลิสาทวาดเสียงดัง นี่เป็นเรื่องปั่นป่วนที่สุดในชีวิตของเธอแล้ว ครอบครัวของเธอไม่มีใครโวยวายและทะเลาะแบบนี้ กับวันจันทร์เองแค่เธอพูดว่า ‘อย่า’ หรือ ‘หยุด’ ทุกอย่างก็จบ ไม่มีการโต้เถียงหรือใช้กำลัง

“ชื่ออีฟใช้ไหม ช่วยอุ้มหมาไปที่รถหน่อย พี่แพ้นัสตร์” คำพูดของณลิสาเปรียบเสมือนลมพัดสำหรับเอว

“ฮะ!! ตัวใหญ่นานนี้อีฟอุ้มไม่ไหวหรอก หมาแกไม่ใช่หรอ แอนดี้ ช่วยเขาอุ้มไปสิ” เอวส่ายหน้าก่อนจะเดินเข้าไปในห้องนอนของตัวเอง

ณลิสามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างงงๆ เธออาจจะปฏิบัติกับวันจันทร์ไม่ดีนัก แต่หากมีเรื่องแยๆ เกิดขึ้น เธอจะไม่ลังเลเลยที่จะช่วยเหลืออีกฝ่าย

แต่ถึงจะพูดไปก็เท่านั้น คนมาใหม่ต้องใจเย็น...

“แอนดี้ ช่วยพี่อุ้มหมีควายหน่อย” ณลิสาดัดสินใจเจรจากับแอนดี้แทน

“แกมันฆาตกร นางพันธุรัต แกคิดจะกินหมีควายใช่ไหม”

ณลิสานหันซ้ายหันขวาเมื่อเห็นว่าไม่มีใครอยู่ด้วยแล้วก็ย่อกายลงแล้วจับไหล่ทั้งสองข้างของแอนดี้เอาไว้ เธอพูดด้วยเสียงกระซิบทุ้มต่ำ ฟังดูน่าขนลุกว่า

“เออ ถ้าเจ้าไม่ช่วยแบกหมาตัวนี้ลงไปจะแหวกท้องกินไส้ กินหัวใจให้หมดเลย เอาไหม...”

เมื่อฟังแล้วเด็กชายก็ตัวแข็งทื่อ นึกถึงยักษ์ในละครพื้นบ้านไทยที่ตัวเองชอบดู พวกนางยักษ์ชอบแฝงตัวมาในร่างของมนุษย์ผู้หญิงหน้าตาดี พอสบโอกาสก็จะแปลงร่างแล้วจับคนกิน

“จะเอาไง” ณลิสากดดันเด็กชายต่อ

แอนดี้เฝ้ามปากแน่นก่อนจะพยายามยกร่างของหมีควายขึ้น ณลิสาก็ช่วยด้วย แต่ออกแรงได้ไม่เท่าไรก็ประเมินได้ว่าไม่ไหวแน่ๆ ในที่สุดหญิงสาวก็ตัดสินใจลงไปด้วยตัวเอง บอกกับศรีนวลว่ายกหมีควายลงมาไม่ไหว

“ตายแล้ว! น้ำก็ล้นเลยว่ามันตัวหนัก ปกติเดวิดจะเป็นคนอุ้มลงมา” ศรีนวลเล็กเล็ก พยายามโทร. หาเดวิด แต่เหมือนอีกฝ่ายจะทำงานอยู่จึงไม่ได้รับสาย

“หรือจะรอแฟนน้ำนวลดีคะ ลิซว่าหมีควายน่าจะไม่ใช่อะไรมาก” หญิงสาวเสนอ

“แต่เดวิดจะกลับเมื่อไหร่ไม่รู้ สมมุติว่าอาการหนักแล้วโรงพยาบาลปิด เอ้อ ทำยังไงดี” ขณะที่ศรีนวลกำลังครุ่นคิดอยู่ก็มีผู้ชายเอเชียคนหนึ่งกำลังวิ่งผ่านไป เขาหันมายิ้มให้ศรีนวลก่อนจะค่อยๆ วิ่งห่างออกไป

“ตายแล้ว!! คุณแทน วันนี้หยุดเหรอะคะ” ศรีนวลตะโกนทักผู้ชายคนนั้นเป็นภาษาไทย

เขาหยุดวิ่งแล้วเดินกลับมา เมื่อมองเห็นใบหน้าอย่างชัดเจนแล้ว

ณลิสาก็รู้สึกว่าคุณชายคนนี้เป็นคนที่ดูดีมากทีเดียว ถ้าจะให้เธอเดาอายุ ก็คงจะสักประมาณสามสิบกลางๆ ละมั้ง

“ครับ พอดีต้องพาเข้าชั้นไปสวนสาธารณะครับ ที่โรงเรียนเขา จัดกิจกรรมให้เด็กไปวาดรูปธรรมชาติกับพ่อแม่” อีกฝ่ายตอบด้วยรอยยิ้ม

“ตายแล้ว!! ทำยังไงดีคะเนี่ย” ศรีนวลเอามือกุมขมับ

“หมีควายเป็นอะไรหรือครับ ยังไม่ถึงกำหนดฉีดวัคซีนนี่”

“เกิดอุบัติเหตุนิดหน่อยค่ะ นี่สลบอยู่ชั้นบน”

“สลบ?” เขาทำท่าทางแปลกใจก่อนจะวิ่งพรวดเข้าไปในบ้าน

ในขณะที่ณลิสากำลังงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ศรีนวลก็คว้ามือของเธอแล้ววิ่งให้เดินตามไปด้วยกัน ก่อนจะอธิบายไปด้วยว่า

“คุณแทนไทเขาอยู่แถวบ้านเรานี่แหละน้องลิซ เป็นคนไทยเหมือนกัน ทำงานเป็นสัตวแพทย์ในโรงพยาบาลสัตว์ไม่ไกลนี่เอง นำพาหมีควายไปหาประจำ” เป็นคำอธิบายสั้นๆ ที่ชัดเจนดี

ณลิสาก็ขึ้นมาที่ชั้นสองก็เห็นสัตวแพทย์เพื่อนบ้านกำลังดูอาการของหมีควายอยู่ สักพักเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ดิเนะครับที่ไม่ได้พาไปโรงพยาบาล สงสัยหมีควายแค่อยากแกลังแอนด์เล่น” เขว่าก่อนจะยกมือขึ้นวางบนศีรษะของเจ้าสุนัขสีดำตัวเชื่องที่อยู่ๆ ก็ลุกขึ้นมาเลียมืออีกข้างของหมอดด้วยความระริกระรี่

ในขณะที่ศรีนวลผ่อนลมหายใจยาวก่อนจะบันนิดหน่อย

“ขอโทษนะคะคุณแทนที่ต้องรบกวนแบบนี้ ทานข้าวเข้ามาหรือยังคะ ทานด้วยกันไหม” ศรีนวลชวน

“ผมต้องกลับไปทานกับลูกที่บ้านนะครับ ไม่รบกวนดีกว่า” เขาปฏิเสธอย่างสุภาพก่อนจะลุกขึ้นแล้วทำท่าจะเดินกลับไป ระหว่างนั้น ศรีนวลก็นึกขึ้นได้ว่าในฐานะคนบ้านเดียวกันก็ควรต้องแนะนำสมาชิก

ใหม่ที่บ้านให้แทนไทรู้จักเสียก่อน

“อ้อ คุณแทน นี่น้องลิซคะ เป็นเพื่อนของหลานพี่ มาเรียนภาษาเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่นี่ แนะนำให้รู้จักกันไว้ คนไทยเหมือนกัน เพื่อเจอที่ไหนจะได้ทักทายกันนะคะ” หลังจากศรีนวลพูดจบก็หันมาทางณลิสา

เธอมีมารยาทพอที่จะยกมือไหว้คนตรงหน้า แม้ว่าปกติแล้วเธอจะไม่ค่อยสนใจคนที่ไทรู้จัก แต่มาอยู่ต่างถิ่นแบบนี้ รู้จักคนอื่นบ้างก็ไม่เสียหาย ใช่ว่าบังเอิญเดินผ่านกันจริงๆ แล้วต้องทักสักหน่อย

“สวัสดีครับ” เขาทักทาย

“สวัสดีค่ะ”

“ผมชื่อแทนไท เป็นสัตวแพทย์ประจำตัวของหมี่ควาย” นุ่มใหญ่ส่งยิ้มให้

ณลิสาารู้สึกว่าคนที่นี้ก็ดีเหมือนกัน ไม่มีใครถามเรื่องส่วนตัวของกันและกันเกินความจำเป็น แค่ทักทายแล้วก็แนะนำตัวเท่านั้น เธอไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่พยักหน้าแล้วยิ้ม

“อ้อ แล้วแอนตี้ไม่ได้ไปกิจกรรมวาดรูปที่สวนเหรอ” แทนไทหันไปหาลูกชายเจ้าของบ้านที่ตอนนี้กำลังแห่หมู่เจ้าหมี่ควายเล่นอย่างอารมณ์ดี

“ว้ายตายแล้ว จริงด้วย แต่ว่าพี่ต้องไปดูร้าน คงพาลูกไปไม่ได้เอิ่ม...” ศรีนวลหันหน้ามาทางสมาชิกใหม่ที่เพิ่งเดินทางมาถึงยังไม่ถึงหนึ่งวันดีด้วยซ้ำ

แค่การปรับตัวกับสภาพอากาศและเวลาก็ลำบากแล้ว จะให้ออกไปร่วมกิจกรรมกับเจ้าเด็กที่คิดว่าตัวเองเป็นสังขฑ์ของนี่นะเหรอ

ณลิสาหงุดหงิดสุดๆ...แต่ก็พูดออกไปว่า “ลิซช่วยดูแอนตี้ให้ให้ค่ะ”

5

มินอร์กีย่อมมีสวรรค์

ณลิสามีความรู้เกี่ยวกับแองเคอเรจน้อยมาก แล้วก็คิดว่าจะต้องออกไปเจอโลกภายนอกเร็วขนาดนี้ โชคดีที่คุณหมอแทนไทรับอาสาพาเธอไปที่จัดกิจกรรมวาดรูปด้วยกัน หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จเธอก็เปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวออกไปข้างนอก ณลิสาคิดว่าตัวเองมั่นใจในเสื้อกันหนาวจนเปิดตัวหนาแล้ว แต่พอเย็นอยู่หน้าบ้านนานๆ กลับรู้สึกว่าร่างกายกำลังแข็ง จนต้องขยับแขนขา กระโดด เดินวนไปมา ส่วนแอนดี้กลับยืนกอดอยู่กับหมีควายด้วยท่าทางไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“จะเอามาไปด้วยหรือไง” ณลิสากลมเด็กชาย

“ไม่พูดกับยักษ์”

“ไม่พูดกับเด็กเหมือนกัน พูดคนเดียว” หญิงสาวกอดอก รู้สึกหนาวจนหน้าแข็งไปหมด ดูเหมือนครีมบำรุงผิวที่พกมาด้วยจะใช้ไม่ค่อยได้ผล รออยู่สักพักรถเอสยูวีสีขาวคันหนึ่งก็มาจอดหน้าบ้าน กระฉกถูกลดลงพร้อมกับปรากฏใบหน้าที่ของเด็กชายลูกครึ่งคนหนึ่งที่ยอายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับแอนดี้ เมื่อณลิสาพิจารณาดูใบหน้าที่ของเด็กคนนี้แล้วก็พบว่าเขามีใบหน้าที่ฉายแววความหล่อเหลาไม่ผิดจากคุณหมอแทนไทนัก

ถ้าเดาไม่ผิดนี่คงเป็นลูกชายของคุณหมอแน่
“แอนดี้” เด็กชายบนรถร้องเรียกเพื่อนวัยเดียวกัน
“จันทโครบ” แอนดี้ตอบกลับ

ณลิสาหันมามองหน้าเด็กที่วันๆ เอาแต่คิดเรื่องละครพื้นบ้าน
ขนาดเธอเป็นผู้ใหญ่ที่อยู่มาเกือบสามสิบปียังแทบจำไม่ได้เลยว่า
จันทโครบคือใคร จำได้แต่ชื่อที่เคยผ่านหูมาเท่านั้น แต่ก็เลือนรางมาก
จนเกือบลืมไปแล้ว

“ขึ้นมาเลยครับ” แทนไทโผล่หน้ามาบอก

เมื่อเจ้าของรถอนุญาตแล้ว หญิงสาวก็เปิดประตู พอหันมามอง
เด็กที่เธอต้องดูแลก็ถอนหายใจ

“แอนดี้ขึ้นรถ” เธอว่า

“ไม่ไปกับยักษ์”

ณลิสาได้แต่ขบฟันแน่น อากาศหนาวขนาดนี้ยังจะมาลีลา
น่ารำคาญ ยิ่งเห็นเจ้าของรถหันมามอง เธอก็ยิ่งกดดัน พยายามคิดหา
วิธีการที่จะทำให้อันดี้ขึ้นรถโดยไม่ต้องใช้กำลังอยู่สักพัก จนในที่สุด
ก็หนีออกไป

“สังข์ทองขึ้นรถ เดี่ยวจะพาไปหารจนา” เธอว่า

นี่เป็นเรื่องที่ปัญญ่าอ่อนที่สุดที่เธอเคยทำมาในชีวิตเลย...แถม
ยังได้ยินเสียงหัวเราะจากคุณหมอหนุ่มคนขับอีกต่างหาก ไม่คิดว่ามา
วันแรกเธอก็ต้องกลายเป็นคนบ้าไปตามแอนดี้แล้ว

“รจนา...” แอนดี้ยัดตัวขึ้น ปล่อยให้หมีควายนั่งอยู่ที่พื้นแล้ว
ตัวเองกระโดดขึ้นมาบนรถด้วยท่าทางดีอกดีใจ

ระหว่างที่นั่งอยู่บนรถณลิสาก็สังเกตว่าลูกชายของคุณหมอ นั่ง
อย่างสงบเสียงมรเบียบร้อย ไม่ได้ส่งเสียงหรือโอ้อวดเหมือนเด็กข้าง
กายของเธอ

“สี่กุมาร หาญกล้า ตรี คทา จักร สังข์...” ถึงเสียงของแอนดี้จะ

ไม่ได้ดังมาก แต่ก็ยังคงสร้างความน่ารำคาญได้เสมอต้นเสมอปลาย ทั้งที่เด็กสองคนในรถคันนี้ก็ดูจะอายุเท่ากัน แต่ทำไมความสามารถในการควบคุมตนเองถึงได้ต่างกันนัก

“แอนดี้นี่รำเริงตลอดเลย ชันดูไวนะลูก เวลาไปเล่นกับเพื่อนต้องเอนจอยหน่อย” แทนไทหันไปพูดกับลูกชาย

“ผมอายนี่ครับ ไม่กล้าแสดงออกเหมือนแอนดี้” เด็กชายว่า

“นายต้องเฟรนด์ลีกวื่อนั้นะ ไม่งั้นก็ไม่มีเพื่อนคบ” แอนดี้ยื่นหน้าไปที่เบาะของเด็กชายด้านหน้า

ณลิสาย่นคิ้วเข้าหากัน เดียวนะ...คนที่ควรจะมีเพื่อนคบบ้าง ต้องเป็นแอนดี้ไม่ใช่หรอ

“ละครเวทีเมื่อต้นปี แอนดี้ก็เป็นคนออกความคิดให้เล่น เรื่องเกราะกายสิทธิ์แทนโรมิโอแอนด์จูเลียต เพื่อนที่โรงเรียนชอบกันใหญ่เลย” เด็กชายอีกคนพูดด้วยน้ำเสียงที่แสนจะภาคภูมิใจ

ส่วนคุณหมอแทนไทก็หัวเราะชอบใจ ก่อนจะเอ่ยชมแอนดี้ราวกับอีกฝ่ายเป็นเด็กฉลาดน่ารัก

เรื่องฉลาดนั้นณลิสาก็ไม่แน่ใจ...แต่เรื่องน่ารักนี่ดูจะไม่ค่อยใกล้เคียง

ใช้เวลาเดินทางประมาณสิบกว่านาทีกี่ถึงที่หมาย สถานที่ใช้ทำกิจกรรมนั้นเป็นโบสถ์แห่งหนึ่ง ซึ่งแทนไทอธิบายว่าอยู่ในเขตเบย์ชอร์-คลัตต์ (Bayshore-Klatt) ซึ่งเป็นเขตหนึ่งในเมืองแองเคอเรจ อยู่ติดทะเลทางทิศใต้ ด้านหลังมีป้ายบอกว่ามีกิจกรรมวาดภาพของนักเรียนประถม

“คุณลิสาลงไปก่อนนะครับ ผมไปจอดรถข้างหน้าแป๊บนึง” แทนไทว่า

ณลิสาก็ไม่มีทางเลือกนอกจากพยักหน้าแล้วจึงเด็กสองคนลงมา

จากรถ บรรยากาศในตอนนี้อะไรเธอประหม่า ไหนจะอากาศเย็นเฉียบ ที่ทำให้เธอศีรษะเย็นจนคิดอะไรไม่ออก

“เขาจะวาดรูปกันข้างนอกจริงๆ เหรอ” ฌลิส้าหันไปถามเด็กน้อยอีกคน

“ครับ ให้วาดรูปคุณพ่อคุณแม่กับธรรมชาติ ใครชนะก็จะได้รับรางวัลเป็นรองเท้าสเก็ตเอาไว้เล่นสเก็ตตอนหน้าหนาวครับ”

ฟังเด็กคนนี้พูดจบแล้วฌลิส้าก็หันไปมองแอนดี้ เขาตั้งหมวกใหม่พรมมาปิดที่หน้าแล้วหัวเราะ ทั้งที่เป็นเด็กเหมือนกัน แต่ทำไมถึงแตกต่างกันขนาดนี้ ในขณะที่เธอกำลังนึกชื่อของเธออยู่ เด็กน้อยก็ขิงพุดขึ้นมาก่อน

“ผมชื่ออาทิตย์ครับ เรียกชันทก็ได้ อยู่เกรดสี่” เขาพูดด้วยภาษาไทยที่ชัดถ้อยชัดคำกว่าคนที่เติบโตในประเทศไทยอย่างเธอเสียอีก หรือบางทีเธออาจจะขอย้ายบ้านไปเลี้ยงอาทิตย์แทนดีนะ

“พี่ชื่อลิซ เรียกลิซก็ได้”

“นั่นชื่อจริงหรอครับ ทำไมสั้นจัง ปกติชื่อคนไทยจะยาวไม่ใช่หรอครับ” อาทิตย์เอียงคอถามอย่างน่ารัก

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฌลิส้าเจอเด็กน่าเอ็นดู แต่เป็นครั้งแรกที่เธอเห็นเด็กแล้วรู้สึกถูกชะตา เด็กคนนี้น่าคล้ายกับน้องสาวของเธอตอนยังเล็ก เป็นเด็กบริสุทธิ์และช่างสงสัย

“พี่ชื่อฌลิส้า” เธอว่า

“เพราะจังครับ เหมาะกับพี่มากเลย” อาทิตย์พูดด้วยรอยยิ้ม เธอเองก็คิดว่าชื่อของเด็กคนนี้น่าเหมาะกับเขาเหมือนกัน แต่ไม่ได้พูดออกไป คำพูดเล็กๆ นอกจากต้องพูดในละครโทรทัศน์แล้ว เธอก็ไม่เคยคิดพูดจาแบบนี้ในโลกความเป็นจริงเลย

“แล้วนี่...เราต้องไปตรงไหน” เธอถามอาทิตย์ เพราะดูเหมือนว่าคงไม่ได้อะไรจากแอนดี้สัก เผลอครู่เดียวเขาก็วิ่งเข้าไปเล่นกับเด็ก

ผู้ชายกลุ่มหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างโบสถ์ พวกนั้นหัวเราะแอนด์ที่ทำท่าจะ
ตีลังกาอยู่บนพื้นหญ้า แต่เมื่อมองมาทางเด็กชายข้างกายก็สงสัย

“เข้าไปนั่งรอตรงนั้นก็ได้ครับ มีเก้าอี้อยู่” เด็กชายตอบ

“แล้วเราไม่ไปเล่นกับแอนด์เหรอ” ญลิสถาม

“ไม่ดีกว่าครับ ผมไปแล้วเพื่อนๆ คงจะหมดสนุก” เด็กชายตอบ

พอได้ฟังคำพูดที่ดูเหมือนจะโตกว่าอายุของอาทิตย์แล้วแทนที่
เธอจะรู้สึกดีที่เจอกับเด็กน้อยที่เรียบร้อยควบคุมตัวเองได้ กลับรู้สึก
หดหู่แทน อายุเท่านี้ทำหน้าเหมือนแบกโลกทั้งใบไว้ได้ยังไงกัน

“จะหมดสนุกได้ยังไง มีเพื่อนมาเล่นด้วยเพิ่ม ทุกคนก็ต้องยิ่ง
สนุกไม่ใช่เหรอ” ญลิสว่า ถึงแม้ตลอดชีวิตของเธอจะไม่ได้มีช่วงเวลา
ที่ได้เล่นกับเพื่อนเลยก็ตาม แต่เธอกลับไม่คิดว่าเด็กๆ จะคิดมากเรื่อง
ที่อาทิตย์กังวลหรอก

อาทิตย์ทำท่าล้งเลใจ ดูเหมือนเขาก็อยากจะเล่นกับคนอื่น
เหมือนกัน แต่ติดตรงที่เป็นเด็กขี้อาย และไม่มีความกล้า ท่าทางของ
เด็กชายทำให้ญลิสนึกถึงวันจันทร์ตอนยังเด็กอีกครั้ง เธอเป็นพี่สาวที่
จิกหัวใช้น้องตั้งแต่จำความได้ เพราะด้วยน้องสาวของเธอเป็นคนง่าย ๆ
ใครให้ทำอะไรก็ทำ เกรงใจคนโน้นคนนี้ไปหมด ไม่มีปากเสียง และไม่
ค่อยมีเด็กคนไหนมาเล่นด้วย หรือต่อให้มีก็เป็นการหลอกใช้เสีย
มากกว่า แต่ในยามที่มีใครมารังแกวันจันทร์ เธอก็จะจัดการทุกคน ไม่
ว่าจะเป็นเด็กผู้หญิงหรือเด็กผู้ชายก็ตาม นั่นคือข้อดีของการมีพี่น้อง
อย่างน้อยก็ในความคิดของเธอ

“นี่เด็กน้อย มีพี่ชายหรือพี่สาวไหม” ญลิสถามขึ้น

“ผมมีพี่ชายคนเดียวครับ ชื่อซี”

“ซี?” หญิงสาวทวนอีกครั้ง เหมือนว่าเธอเคยได้ยินชื่อนี้ที่ไหน
มาก่อน คนที่นี้เป็นยังไงกันนะถึงได้ตั้งชื่อลูกได้โหลขนาดนี้

“ครับ”

“แล้วเขาไปไหนล่ะ ถ้าไม่มีเพื่อนก็เล่นกับพี่ชายได้นะ” เธอเสนอ
“พี่ซีไม่ได้อยู่ที่นี้หรอกครับ ทำงานอยู่เมืองอื่น นานๆ ถึงจะได้
กลับมาที่” เขาอธิบาย นั่นทำให้ณิลาสสงสัยว่าพี่ชายของอาทิตย์ทำ
อาชีพอะไรกันแน่ แต่เธอก็ไม่ได้อยากรู้ถึงขนาดจะถามต่อ พี่ชายของ
อีกฝ่ายจะทำมาหากินอะไรก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของเธอสักหน่อย ว่าแต่คนชื่อ
‘ซี’ นี้อยู่เยอะเหลือเกิน เพิ่งมาที่นี้ได้ไม่ถึงสองวัน ชื่อนี้ก็เข้ามา
สองครั้งแล้ว

แทนไทเดินเข้ามานั่งข้างลูกชายหลังจากที่จอตรดเสร็จเรียบร้อย
ท่าทางของเขาเหมือนคุณพ่อวัยหนุ่มแสนอบอุ่น การที่อาทิตย์เป็นเด็ก
สุภาพน่ารักคงได้อิทธิพลมาจากคนเป็นพ่อแน่ เป็นความสัมพันธ์ใน
ครอบครัวที่เธอไม่ค่อยได้เจอในชีวิตจริงนัก อาจเป็นเพราะนอกจาก
ครอบครัวของตัวเองแล้วเธอไม่ได้สนใจครอบครัวของคนอื่นเลย แล้ว
เธอกับวันจันทร์สมัยเด็กก็ไม่ได้เรียบร้อยน่ารักแบบนี้

“แล้วแอนดีล่ะครับ” แทนไทถามขึ้น

“เล่นอยู่กับเพื่อนตรงนั้นค่ะ” ณิลาสตอบด้วยท่าทางสุภาพ ถ้า
เป็นคนที่ไม่ได้ทำงานเกี่ยวข้องกับเธอหรือเป็นคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอ
กันไม่นานก็แทบไม่มีทางเห็นหญิงสาวในภาคนางมารร้ายอย่าง
แน่นอน ถึงเธอจะเป็นคนอารมณ์ร้าย แต่ก็ไม่ได้ใส่อารมณ์กับใคร
มั่วซั่ว โดยเฉพาะกับคนที่สุภาพอย่างแทนไทด้วยแล้ว

เวลาผ่านไปสักพักก็มีหญิงสาวที่ดูแล้วน่าจะเป็นคุณครูเดินมา
เรียกให้เด็กทุกคนไปนั่งรวมกัน แอนดีวิ่งมานั่งเก้าอี้ข้างแทนไทแล้วหัน
มาแลบลิ้นใส่ณิลาส ซึ่งเธอก็ได้แต่แหม่มปากเพื่อสะกดกลิ่นอารมณ์เอา
ไว้ หลังจากนั้นคุณครูก็อธิบายว่าต้องทำอะไร ณิลาสฟังออกบ้าง
ไม่ออกบ้าง ยังดีที่อาทิตย์ที่นั่งอยู่ข้างๆ ช่วยอธิบาย

“คุณครูบอกว่าถ้าเป็นครอบครัวเดียวกันवादแค่รูปเดียวก็ได้
ครับ” รวากับว่าเด็กชายจะรู้ว่าเธอกำลังปรับหูให้ชินกับสำเนียงของ

คุณครู

ไม่รู้ณลิสาคิดไปเองหรือเปล่า แต่ภาษาอังกฤษของคุณครูนั้น ฟังแล้วแปลกๆ

“คุณครูมาจากคิวเบกนะ เลยติดสำเนียงฝรั่งเศสมา” แทนไท เป็นคนอธิบายขึ้นมาเหมือนรู้ว่าเธอมีปัญหากับการฟัง

แต่นอกเหนือจากเรื่องภาษาแล้ว ณลิสาคิดว่าตัวเองมีปัญหากับเรื่องความรู้รอบตัวด้วย เพราะเมื่อเธอพิมพ์คำว่า ‘คิวเบก’ ขึ้นมาอีก อาทิตย์ก็กระซิบเบาๆ แบบไม่ให้ใครได้ยินว่า

“คิวเบกอยู่ในแคนาดาครับ ใช้ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาหลัก อาจจะฟังยากนิดหน่อยนะครับ” อาทิตย์ว่า

เธอหันไปยิ้มให้เด็กชายโดยไม่ได้รู้สึกเสียหน้าหรืออะไรเลย กลับเอ็นดูอีกฝ่ายมากขึ้นไปอีก อาทิตย์เป็นเด็กคนแรกที่ณลิสามองว่าเป็นเด็กน่ารัก

“เดี๋ยวเราวาดด้วยกันก็ได้ล่ะครับ จะได้วาดแค่ใบเดียว ให้ชั้น กับแอนดี้ช่วยกันวาดก่อน แล้วเราค่อยลงสีพื้นหลัง” แทนไทเอ่ยขึ้น จากนั้นเขาก็กวักมือเรียกอาทิตย์ให้เดินมานั่งข้างแอนดี้ ในขณะที่เด็กคนหนึ่งกำลังใช้ดินสอวาดรูปต้นไม้อย่างใจเย็น แต่เด็กอีกคนวาดบางอย่างที่เหมือนสัตว์สี่ขาสี่เท้าลอยอยู่บนก้อนไม้

“นี่อะไรเหอแอนดี้” อาทิตย์ถามขึ้น

“มันิลมังกร” แอนดี้ตอบ

“ฮะ?”

“ไม่รู้จักเหอ Black dragon horse”

ณลิสาอ้าปากค้างเพราะชื่อภาษาอังกฤษของมันิลมังกร จะว่าไปก็จริงอย่างที่แอนดี้พูด แต่มันิลมังกรเกี่ยวกับการวาดรูปธรรมชาติ ตรงไหนกัน

“แอนดี้เก่งมากเลย ขึ้นเดี๋ยวน้ำวาดพญานาคเอาไว้มองนี่คู่กัน

เลยดีไหม” แทนไทยิ้มน้อยยิ้มใหญ่แล้วชี้ชวนให้แอนดี้คล้อยตามเขา เรื่องที่จะวาดพญานาคไว้ใกล้กับจุดที่วาดม้านิลมังกร แล้วทั้งสามคนก็ช่วยกันละเลงสีบนกระดาษด้วยท่าทางมีความสุข

“พ่อครับ พญานาคคืออะไร” อาทิตย์ถามขึ้นตอนที่ภาพพญานาคของแทนไทเริ่มจะเสร็จสมบูรณ์

ดูเหมือนว่าคุณสัตวแพทย์หนุ่มใหญ่จะไม่มีความสามารถทางศิลปะเท่าไร เพราะภาพที่เขาบอกว่าเป็นพญานาคนั้นดูคล้ายกับสาหร่ายวากาเมะในหม้อสุกี้มากกว่า

“เอาไว้อพ่อกับกลับไปหารูปให้ดูนะ ต้องเช็คข้อมูลนิดหน่อย พ่อไม่แน่ใจว่าจะตอบถูกหรือเปล่า” แทนไทตอบ

อาทิตย์พยักหน้าแล้ววาดรูปต่อ การถามตอบของสองพ่อลูกดูเรียบง่ายและไม่เย็นเยื่อ ซึ่งดูเหมือนคนที่โตแล้วสองคนพูดกันมากกว่าจะเป็นผู้ใหญ่กับเด็ก

ณลิสามองภาพนั้นอย่างเพลิดเพลิน ไม่คิดว่าจะได้เจอครอบครัวที่อบอุ่นขนาดนี้ นึกสงสัยอยู่ว่าทำไมมารดาของอาทิตย์ไม่มาวาดรูปด้วยกัน แต่นั่นไม่ใช่เรื่องของเธอก็ไม่ได้เก็บความสงสัยนั้นไว้นาน

หลังจากทั้งสามคนวาดรูปเสร็จเรียบร้อยแล้วก็เป็นหน้าที่ของหญิงสาวที่ต้องลงสีพื้นหลัง ซึ่งเธอเองก็ไม่คิดว่าจะมีฝีมือทางด้านศิลปะมาก่อน จนกระทั่งวันนี้

“น่าเกลียดชะมัด เด็กเกรดหนึ่งยังระบายสีดีกว่านี้อีก” แอนดี้เอ่ยขึ้นหลังจากที่พี่เลี้ยงมือใหม่ของเขาลงสีเสร็จ

ณลิสาเม้มปากแน่น ในใจนึกอยากจะเอาพู่กันในมือโยนทิ้งเพื่อปีบคอเด็กนี้แล้วยอมติดคุก แต่ณลิสาคนใหม่ที่จิตใจดีมีเมตตาจะไม่ทำแบบนั้น เธอจะต้องกลับไปอย่างสง่างาม และประกาศให้คนทั้งประเทศได้รับรู้ว่าเธอไม่ใช่แค่ดาราชีวินที่ไร้การศึกษา

“ไม่เห็นเป็นไรเลย พี่ลิซเขาอาจจะไม่ค่อยชอบวาดรูปก็ได้ ไช้

“ไหมครับ” อาทิตย์เอ่ยขึ้นแล้วหันมามองณลิสาที่ได้แต่ยิ้มแห้งๆ อันที่จริงเธอไม่รู้เลยต่างหากว่าตัวเองชอบทำอะไร แต่ที่แน่ๆ...

...ไม่ใช่ว่าการเลี้ยงเด็กแสนอย่างแอนดีนั้นแน่นอน

“แบบนี้ก็โอเคนะ แต่สีท้องฟ้าจริงๆ มันอ่อนกว่านี้นิดหน่อย” แทนไทว่า

“ยังดีที่มีม้านิลมังกรกับพญานาคอยู่ ไม่อย่างนั้นรูปนี้ต้องแย่แน่” แอนดีส่ายหน้าก่อนจะวิ่งไปเล่นกับเด็กคนอื่นที่สนามต่อ ในขณะที่แทนไทส่ายหน้าไปมาแล้วหัวเราะ ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ถือสาสิ่งที่แอนดีพูดเลย

“ปกติแอนดีก็เป็นอย่างนี้แหละค่ะ” ณลิสากล่าวขึ้น

“ก็แบบนี้แหละครับ ดีนะครับ สดใสดี เป็นเด็กที่มีจินตนาการสูง ต้องมีหัวครีเอทีฟแน่” เข่าว่าก่อนจะหันมาทางหญิงสาวแล้วพูดต่อ “เข้าใจเขาหน่อยนะครับ แอนดีไม่ใช่เด็กไม่ดีหรอก แค่อธิบายเรื่องคำพูดที่ไม่เหมาะสมบางทีเราค่อยๆ อธิบายตอนที่สนิทกับเขาแล้วก็ได้”

ราวกับแทนไทรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ แต่ไฉนการ ‘สนิท’ ที่ว่านี้เป็นสิ่งที่เธอนึกภาพไม่ออกเลยว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อแค่พูดกันด้วยประโยคธรรมดาโดยไม่มีเรื่องละครพื้นบ้านเข้ามาเกี่ยวข้องยังทำได้ยาก บางทีแอนดีก็เหมือนกับเด็กชนที่ไม่รู้เรื่องราว บางครั้งก็เหมือนผีผู้ใหญ่กำลังสิงเขาอยู่

แต่จะเอาอะไรมา...เธอมาที่นี้ยังไม่ทันถึงวันด้วยซ้ำ

“ค่ะ ลิขสนิทกับคนง่าย” ณลิสาส่งยิ้มเพื่อให้แทนไทเลิกสนใจเรื่องนี้แล้ววาดรูปต่อไป ไม่ใช่เธอเธอไม่ชอบให้ใครมาสั่งสอน แต่ไม่อยากจะสร้างความสนิทกับเด็กชายที่กำลังกระโดดขาเดียวอยู่บนสนามหญ้ากับเพื่อนๆ วัยเดียวกัน ที่เธอต้องทำก็แค่ดูแลไม่ให้เขาทำอะไรยุ่งยากเท่านั้น

“ได้ยินคุณลิขิตพูดแบบนี้ผมก็สบายใจครับ เห็นว่าแอนดีเปลี่ยนที่เลี้ยงมาหลายคนแล้ว ผมกลัวว่าแอนดีจะรู้สึกตัวเองมีปัญหา”

คำพูดของแทนไททำให้ณลิสารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนใจร้ายที่แอบด่าเด็กนั้นในใจตลอดเวลาตั้งแต่มาที่นี่ อีกอย่าง คนที่จะมีปัญหา น่าจะเป็นเธอมากกว่าแอนดี เมื่อมองไปยังเด็กชายที่กำลังหัวเราะร่วนอยู่กับเด็กวัยเดียวกันแล้วก็ถอนหายใจ บางทีเธอควรจะลองคิดว่าเด็กสังขีของนั้นเป็นน้องชายตัวเล็กที่น่ารักดู ถ้าเลี้ยงดีๆ เขาอาจจะน่ารักเหมือนกับอาทิตย์ก็ได้

“คุณแทนไทเลี้ยงอาทิตย์ยังไงให้เป็นเด็กน่ารักแบบนี้ละ” ณลิสาเอ่ยถาม

“ก็เลี้ยงปกติแหละครับ ผมเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยว เลยไม่ค่อยมีเวลาให้ลูกเท่าไร เลยให้แกช่วยเหลือตัวเองมากกว่า เมื่อก่อนยังดีหน่อยที่พี่ชายของชั้นเขาช่วยเลี้ยงน้อง แต่ตอนนี้ทำงานแล้วต้องเดินทางบ่อย กลายเป็นว่าตอนนี้ชั้นดูแลผมมากกว่าผมดูแลเขาอีก” เขาว่า

“อ้อค่ะ” ณลิสาเข้าใจคำว่า ‘พ่อเลี้ยงเดี่ยว’ ดี นั่นหมายความว่าหนุ่มหล่อคนนั้นเลิกกับภรรยา หรือไม่อีกฝ่ายก็เสียชีวิตแล้ว เธอไม่ได้คิดจะถามต่อเพราะเป็นเรื่องส่วนตัว แต่สิ่งที่น่าสนใจคือเด็กชายที่ไม่มีมารดาคอยเลี้ยงดูอย่างอาทิตย์เติบโตมาได้ดีมากทีเดียว

“เด็กแต่ละคนไม่เหมือนกันหรอกครับ แล้วแต่นิสัยของเขาด้วย อย่างชั้นเนี่ยเลี้ยงง่าย ส่วนพี่ชายของเขาตอนเด็กๆ นะชนจนบางที่ผมกับแม่ของเขาเกือบจะยกให้คนอื่นเลี้ยงเลยครับ” แทนไทส่ายหน้าไปมา แต่ก็ปรากฏรอยยิ้มที่ใบหน้าเมื่อนึกถึงลูกชายคนโตตอนยังเด็ก ส่วนณลิสาก็นึกถึงตัวเธอกับน้องสาว เดว่าพ่อแม่ของเธอโชคดีมากที่เธอกับวันจันทร์ไม่ได้คือขนาดที่จะยกให้คนอื่นเลี้ยง

“โชคคือนะคะที่ชั้นเป็นเด็กเลี้ยงง่าย” ณลิสายิ้มบางๆ หลังจากคุยกับแทนไทแล้วก็สรุปได้ว่าไม่มีวิธีการอะไรที่จะจัดการกับแอนดีได้

อย่างเป็นรูปธรรม เธอเลิกคิดเรื่องนี้ชั่วคราวแล้วมองไปรอบๆ ระหว่างที่รอคุณครูมาให้คะแนนรูปภาพ แทนไทบอกว่านี่เป็นกิจกรรมเสริมที่ใครเลือกจะมาหรือไม่มาก็ได้ แต่ผู้ปกครองเด็กส่วนใหญ่ก็ให้ความร่วมมือเพราะจัดขึ้นในวันหยุดพอดี

“วันอาทิตย์ช่วงเช้าที่โบสถ์จะมีการสวดมนต์และร้องเพลงกัน บางครอบครัวก็จะพาเด็กๆ มาโบสถ์ในวันอาทิตย์ คุณลินนับถือพุทธใช่ไหมครับ” แทนไทอธิบายก่อนจะถามต่อ

“ค่ะ”

“อ้อ เห็นว่าเมืองนี้มีวัดไทยอยู่สองที่นะครับ ถึงวันสำคัญทางพุทธศาสนาก็จะมีการจัดงาน ผมไม่เคยไป แต่พี่ศรีนวลเขาไปบ่อย ถ้าคุณลินสนใจก็ลองถามพี่เขาดูนะครับ”

พอแทนไทพูดอย่างนั้นณลิสาก็หัวเราะแห้งๆ ขนาดตอนอยู่ที่ไทยเธอยังไม่ค่อยได้เข้าวัดเลย มาอยู่ต่างประเทศแบบนี้คงไม่ได้ทำให้เธอใกล้ชิดพระพุทธรูปศาสนามากขึ้นหรอก แค่อำนาจไม่ได้ให้ใครเดือดร้อนก็น่าจะพอแล้วสำหรับคนอย่างเธอ

“คุณแทนไทนับถือพุทธหรือเปล่าคะ” หญิงสาวว่า

“ผมเปลี่ยนศาสนาตอนแต่งงานกับแม่ของลูกสองคนนี่แหละครับ ตอนนี้เป็นคริสเตียน” เขาตอบเสียงเรียบ

ณลิสายกหน้ารับรู้ เธอไม่คิดจะถามซอกแซกเรื่องเปลี่ยนศาสนา แต่ก็สงสัยอยู่มากน้อยว่าการแต่งงานเป็นเหตุผลหลักที่ต้องทำอย่างนั้นหรือเปล่า ต้องโทษความรู้เท่าทางอ้อมของเธอที่นอกจากงานที่ตัวเองทำแล้วก็ไม่รู้อะไรอีกเลย

“คนที่นับถือศาสนากันหลากหลายครับ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นแบบดิสต์³ โบสถ์ที่เราอยู่ตอนนี้ก็เป็นโบสถ์แบบดิสต์ครับ จะไม่มีรูปปั้น

³ แบบดิสต์ (Baptist) สาขาหนึ่งในศาสนาคริสต์ นิกายโปรเตสแตนต์ (Protestant)

เหมือนคาทอลิก โบสถ์ที่ทำพิธีให้ต่อนั้นค่อนข้างที่เรี่ยสนะครับ ก็เลย
เปลี่ยนมานับถือศาสนาเดียวกับภรรยา” ชายหนุ่มอธิบายราวกับรู้ว่า
คู่สนทนาสงสัยเรื่องอะไรอยู่ การเปลี่ยนศาสนาเพราะต้องการจะ
แต่งงานไม่ใช่เรื่องแปลก มีหลายคู่บนโลกใบนี้ที่เต็มใจทำแบบนั้น
เพราะไม่ว่าศาสนาหรือความเชื่อใดก็ล้วนมีแนวทางให้ผู้ศรัทธายึด
มั่นในความดีทั้งนั้น

ณลิสาพยักหน้าหงิกๆ เธอจะจำและเรียนรู้เอาไว้...

หลังจากคุยกันอยู่ไม่นานคุณครูชาวแคนาดาก็เดินมาดูรูปวาด
ของเธอกับแทนไท สิ่งที่ไม่คิดว่าจะได้ยินก็คือคุณครูชมว่าม้านิลมังกร
ของแอนดีเป็นสัตว์ที่มหัศจรรย์ และคนวาดก็จินตนาการล้ำเลิศมาก
ส่วนณลิสาได้แต่ยิ้มบางๆ เธออยากจะบอกคุณครูว่านี่ไม่ใช่จินตนาการ
ของแอนดี เป็นของ ‘สุนทรภู่’ ต่างหาก แต่เธอกลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่รู้จัก
นี่สิ